

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- *заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,*
- *пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић,*
- *сви оптужени,*
- *браниоци адвокати Здравко Крстић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, Јасмина Живић, Бранко Лукић, Бранко Димић, Слободан Живковић, који ће на овом претресу мењати и адвоката Гордану Живановић, Бранислава Фурјановић и Миодраг Планојевић,*
- *приступио је сведок Градимир Вељовић.*

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је ЈАВАН и наставља се у 9 часова и 45 минута.

НАСТАВ АК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Ваши лични подаци су од оца Милорада, по занимању сте?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте пре пензије били по занимању?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Радник Министарства унутрашњих послова Републике Србије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рођени 1948. године у Кочарнику?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, село Кочарник, код Тутина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пребивалиште Лајковац, ул. Саве Ковачевића бр.12.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: У међувремену је промењен назив улице Владике Николаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Број?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Број 12, само је промењен назив улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте у записнику на првој страни, погрешне личне податке. Ја читам ове које је узимао истражни судија на транскрипту су унети.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: 31. јануар 1948. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, овде је погрешно унето у записнику на првој страни, ко је радио унето је 1963. сте годиште и тако даље и место рођења Кочарник.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Село Кочарник, општина Тутин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Тутина. Овде је наведено код Товарника.

Са личним подацима као на транскрипту сачињеном дана 19.06.2007. године, те се у том правцу исправљају подаци унети у записник о саслушању сведока Ки.В. 7/2007 од 19.06.2007. године и као место рођења означава Кочарник код Тутина, као година рођења 1948., а не 1963. како је погрешно унето на првој страни овог записника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се води поступак против четрнаест лица, ја ћу Вам прочитати имена и презимена свих њих, па ћете ми рећи, да ли сте са неким у сродству или евентуално у некој завади – Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић и Александар Николајидис.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ни са ким од њих нисам ни у каквом сродству и пријатељству, нити ни са ким од њих имам нешто посебно да смо у неким лошим међусобним односима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Са оптуженима несродан, није у завади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вељовићу, бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико бисте себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. А пре него што кренете да дајете Пре него што кренете да дајете свој исказ, прочитаћете тај текст заклетве испред Вас.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Разумем. Заклињем се да ћу, овде стоји вештачити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је заклетва за вештака, а ја мислим да има ту и заклетва за сведока.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да. Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Опоменуто, упозорено, а након полагања заклетве, изјављује:

У међувремену је приступила адвокат Гордана Живановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред овим судом се води кривични поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва против ових четрнаест лица чија сам Вам имена и презимена прочитала. Поступак се води због дешавања у месту Ловас 1991. године. Предмет поступка је напад на село Ловас, у коме је према наводима оптужнице страдало, убијено двадесетједно лице, даље је предмет поступка дешавања у самом селу у коме су у овом периоду од 10. октобра па надаље, до половине новембра, према наводима оптужнице, убијено двадесетседам лица и гређи део оптужнице су дешавања на минском пољу у коме је страдало двадесет лица и једно, према наводима оптужнице, убијено до доласка до те локације. С обзиром да према ономе што сте у истрази изјавили, сте били у том периоду у месту Ловас,

испричаћете суду, све што Вам је познато у вези ових дешавања, у вези ових убистава, у вези ових лица, кога знате од њих, кога сте тамо сусрели, какве су биле њихове активности у том периоду и реците ми, да ли остајете при овом Вашем исказу који сте дали истражном судији 19. јуна 2007. године?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, остајем, свакако, ја других исказа немам, можда у међувремену после тог исказа, размишљао сам и о тим стварима и о томе што сам рекао, можда сам се сетио још неких ствари и тако, уосталом, видећемо шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, испричаћете све отпочетка.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Извините онда, и сами знате то је време, седамнаест, осамнаест година, али нисам у тој ситуацији да не могу упамтити нешто ако се драстично десило, то се памти за сва времена и што се не брише из људске главе, таман посла. Дозволите да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Рекли сте да отпочетка све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отпочетка, од Вашег кретања из Лајковца тамо па надаље.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: У то време у Лајковцу сам обављао дужност команданта територијалне одбране општине Лајковац. Као командант територијалне одбране Лајковац од Зонског штаба територијалне одбране Ваљево на чијем челу је био господин пуковник Ђокић, добио сам наређење да мобилишем једну чету територијалне одбране општине Лајковац, да је обучим, ја мислим било је, прво је донето наређење да се мобилише и да се изврши обука одређена те чете. После два дана добио сам, још то да кажем, значи ја сам командант територијалне одбране Лајковац. Чета треба да крене на терен, по дужности, командној дужности, на челу те чете која је подигнута, мобилисана и која је обучавана налази се Драган Лукић, резервиста, резервни поручник или капетан, не знам шта је био у то време, значи он је био командир чете. Пошто је требао неко да иде са том јединицом из штаба територијалне одбране од људи који професионално раде тај посао, зато и примају плату у том штабу територијалне одбране, ја сам имао ту своје сараднике у штабу. Сећам се у једном случају, један је имао болесно дете, који је по логици требао да иде са том јединицом, као стручно лице да им пружи стручну помоћ, један од тих помоћника у то време је имао неку операцију, мислим жучи и остало, није битно, онда сам одлучио ја да пођем са том јединицом. Значи као стручна помоћ, да пружим стручну помоћ том командиру чете и јединици. Друго, ја сам за то време док сам био у територијалној одбрани обучавао те људе, сваке године су те јединице пролазиле кроз обуку и мене су људи припадници

те јединице и из свих јединица, а сада, добро, расформирана је територијална одбрана, могу и да кажем, то је била јачине око хиљаду људи у тој територијалној одбрани општине Лајковац, људи су ме знали, људи су ме познавали, а пре тога, пре те дужности, ја сам непуних осам година, обављао дужност начелника ОУП-а у Лајковцу, Одељење унутрашњих послова у Лајковцу, па и по том основу људи су ме знали и познавали добро. Због тих људи, а то су углавном мештани са територије општине Лајковац и углавном су то раднички синови, сељачки синови и остало, ја сам одлучио да пођем са њима, баш да би им пружио и моралну ту подршку, помоћ, стручну помоћ и ја сам годинама обучавао све те људе, а и у овом случају, људи иду, значи, на терен, иде се практично тамо где се ратује и нисам као човек, савест ми није дозвољавала да пустим јединицу да иде са једним човеком који је резервиста, који не ради у штабу територијалне одбране и зато сам ја пошао са том јединицом.

Кренули смо нормално по наређењу и дошли смо негде тамо између, сада не знам тачно како се зове место, између Ваљева и Шапца и ту нам се прикључила једна јединица територијалне одбране, такође, то је већа јединица била, мислим да је то био и овај одред територијалне одбране Зонског штаба Ваљево. Дошли смо до Ловаса, нама је у пратњи био, не у пратњи, него нас је водио пуковник Ђокић, он је био на челу те колоне, а мислим да је и потпуковник Димитријевић био у саставу те колоне. Када смо дошли у Товарник, пошли смо, Ђокић нас је повео код команданта бригаде, да ли је то друга оклопна механизована бригада и остало, право да Вам кажем, не знам. На челу те бригаде је био, да ли је у то време био потпуковник или пуковник, углавном Лончар Душан, Лончар. Ове две чете, да ту је и друга чета територијалне одбране из Љига. На челу те чете је био, односно командир чете је био Миле Гавриловић, који је такође радио у Општинском штабу, значи био је на служби, на послу у Општинском штабу. Па, ми који смо радили у Општинском штабу, ми смо били грађанска лица на служби у територијалној одбрани, тако смо се звали. Пошли смо са пуковником Ђокићем, значи ја, Градимир Вељовић, командир лајковачке чете Драган Лукић, онда командир љишке чете Миле Гавриловић и сигурно да је био и командант одреда, пазите, ту је још било и сарадника овог пуковника, команданта, тако да смо добили задатак, задатак лајковачкој чети је да и љишкој чети, то тврдим и знам, јер сам ту био, да то вече пребаце, задатак, командири, и ја сам ту, ја сам, опет кажем, то стручно лице, помажем, уз овог командира лајковачке чете, са том намером сам и пошао, то сам Вам рекао. Добијамо задатак да у току ноћи пребацимо ове две чете тамо испред Ловаса, мислим да је то био силос неки, нека

економија и да ујутру са тим четама уђемо у село са задатком да извршимо кружно обезбеђење насељеног места села Ловаса, значи задатак да вршимо одбрану, одбрана села Ловас од упада паравојних формација са стране. Такође ми је речено да је село очишћено, да тамо нема значи проблема, да тамо већ има састава оружаних, делова оружаних јединица које су претходно ушле у то село и да ту нема неких проблема и да се, када будемо повели јединицу према селу, да се јавимо месном руководству, да нам помогне у распореду, јер ипак нисмо познавали територију, никаквог извиђања није било, да се обратимо месном руководству да нам пруже помоћ у прихвату, у распоређивању људи по ободима села и за сваку другу помоћ, позадинску помоћ која нам буде требала. Те вечери, пошто су то биле самосталне чете, знате, имале су чете своју команду, те вечери је Миле Гавриловић повео своју чету, али то је било негде, ја не могу баш да се сетим тачно, али сигурно око 18 часова, 18,10, 18,15 и тако, значи касно је било, мрак је, октобар месец, мрак тотални. Ја сам се договорио са овим командиром чете, ипак сам ту да му пружим стручни савет и пазите, он командује јединицом, да ми не полазимо те вечери из Товарника, јер је мрак, друго не познајемо територију, хоћемо машити, откуд знам, ноћ је, можда налетимо и на неку заседу и остало, да се са тим не играмо и ја сам њему саветовао и рекао сам том приликом, то ће и он потврдити, гарантовано и људи који су били ту, ипак дошли смо ту, непознат терен, још сам ту рекао, пазите, то није разминирано, тако да смо на тим тротоарима, тим бетонским стазама углавном смо били. Ја сам том приликом рекао «нећемо ми ићи вечерас тамо, па боље ујутру мене једног да стрељају, него да сви вечерас изгинемо»: А био сам свестан да је ту сто, стодесет људи, да је ту стодесет породица и остало, повео сам те људе, мене знају и ти њихови родитељи и они су имали поверења у мене, знају са ким су послали људе, све ми је било то присутно у глави и ја сам донео ту одлуку спреман да и последице сносим што нисам отишао то вече. И нисмо отишли, а када су нам понудили возила, био је један пицгауер је био и један мањи камион и ја мислим да у три, четири туре ми нисмо могли да превеземо то људство, те вечери до овог силоса. Ми смо остали и заноћили смо у Товарнику. Ту смо нашли неке шупе, негде где се могло ту сместити, опет кажем, водећи рачуна, јер сам упозорио да је то све минирано и да се никуд не сме, снашли смо се како смо се снашли и тако.

Ујутру смо ту нашли, пошто у тој бригади, на ратном распореду је било једно моторно возило «ФАП» један већи из Лајковца и ту смо упознали и тог возача кога сам ја знао, уз помоћ његову и уз помоћ још три, четири возила, ми смо пребацили чету у тај силос, у ту економију,

не знам тачно негде испред Ловаса можда, не могу ја сада, али на два километра, негде када се одваја пут који иде за Вуковар, па онда се одваја десно за Ловас, у том делу. Ту смо, значи, довели чету и затекли смо тамо један део ове чете овог Мила Гавриловића, значи један део јединице. После тога ја сам пошао, остала је чета ту, пошао сам у Ловас са возачем. Имали смо у чети возило «Ладу Ниву» црвене боје, у Ловас да видим, да ступим у контакт са месним руководством и у неку руку да извршим то извиђање, где ћу људе да поведем, јер не познајем терен, не познајем, не могу напамет водити људе. Дошао сам у село, приликом уласка наишао сам тамо на неког војника који је са пушком негде стражарио испред неке зграде, распитао се ту где је ту месно руководство. Упутио ме тамо човек и ја сам ушао у ту просторију, затекао сам пет, шест људи који седе. Представио сам се да сам капетан Вељовић, да доводим једну јединицу по наређењу команданта Лончара, чији је задатак да обезбеђује, да врши одбрану села, значи спољње обезбеђење села. Ту сам ето после и сазнао, уствари упознао сам господина, када сам ушао и видео, он је седео тамо и председавао је сигурно тим састанком, јер су људи нешто разговарали, не знам, го је био господин Љубан Деветак. Примео ме, кажем, љубазно и одмах ми је дао ту два човека из тог састава који су седели, можда од њих пет, шест, не могу ја сада тачно да тврдим колико је било, да пођу са мном и да ми покажу где ћемо распоредити ту јединицу и одредили смо нека, не знам, четири пункта отприлике, то што је основно било. Ја сам већ те људе упознао, то су Милан Девчић и Милан Радојчић. Ја сам те људе после упознао, са тим људима сам се и виђао, значи помогли су ми у томе и мислим да ми је тада Љубан рекао, «ето, све што буде даље требало, углавном са Миланом Девчићем», у смислу позадинског обезбеђења јединице, да се договарам. Распоредили смо ту јединицу, ступио сам у контакт са командиром чете Милом Гавриловићем који је са делом јединице отишао био пре тога и пошто сам био као стручно лице, добро, да Вам сада не причам долазак у село, онда одређивање од тих положаја, људе да сместимо, да уредимо заклоне, људи нису вешти, неуки, не знају да се укопају, не знају да уреде заклон, да се распореди јединица, онда долазе на територију где се пуца, уплашени су људи и први пут улазе у једну такву територију, у једно такво стање, да човек приђе да их охрабри и тако и тај дан, тај први дан, до мрклог мрака ја сам практично са тим људима и тог дана нисмо ми завршили посао да распоредимо све те људе и сместимо како треба да се утврде, да се заклоне, да се разместе. Нормално, дали смо им основне задатке, одредили основне правце, зоне дејства, ето тај вод има зону дејства фронтално одређено, ви ћете покривати то, други вод ће покривати то. Чак је ту било доста и

шупљина, то је велики простор, ја мислим, да не претерам, али сигурно једно два, три километра та потковица, тај полукруг који је затварала лаковачка чета, можда и три километра је износила и ви не можете сада са сто људи да затворите све то, знате тај простор, још таква конфигурација терена није дозвољавала, тако да је било тих међупростора ту, али на неки начин смо ето давали задатке како да се ти међупростори покрију. Нисмо их могли људством покрити, него чисто да се осматра, да се прати и остало.

Други дан, да, тада када сам отишао из, када ми је господин Љубан дао ова два човека, рекао ми је «када завршиш посао да се видимо». Ја сам предвече, мислим да је мркли мрак био, ја сам дошао са возачем и возилом, значи то је возило било возило чете команде, чете, та «Лада Нива» и био је возач командира чете, ја сам био са командиром чете у том возилу, увек. Нисам имао ни своје возило, нисам имао ни своје обезбеђење, нисам имао ништа, јер сам био у саставу јединице. Дошао сам да се јавим, пошто сам обећао да ћу доћи и објаснио сам, опет су ти људи углавном били ту, не углавном, ти људи су били који су били, мислим да су били поново ту, и онда сам, тада ме је, питао ме је Љубан, «где ћеш спавати?». Па, рекох, «спаваћу са четом, тамо идем»: «Па, што, човече да се мучиш и тако, са четом, ево ту ћемо ти наћи негде», каже, «да спаваш»; пошто је прво вече и људи се нису сместили, да спаваш негде у заклонима» и тако, прихватио сам то и колико се сећам, пазите, доста је времена прошло, да је он задужио Милана Девчића и договорили се да ту нека породица и да ме Милан, није Милан Девчић, пардон, Милан Радојчић повео ту код неке породице. То су били двоје старих, баба и деда, фини су људи били изузетно, сами су били у тој кући. Ја сам видео то где бих требао да спавам. Онда сам њима рекао да, видећу, морам да пођем до командира чете, договорићу се са њим, да ли ћу спавати, јер нисам сигуран да ћу доћи ту да спавам. Међутим, отишао сам до командира чете и рекао сам му да су ми понудили спавање, па, каже, «што и не би спавао»; јер, уствари, ту је била та зграда. Ја сам прво мислио да је то када сам дошао, да је то зграда Месне заједнице, искрено Вам кажем, нисам познавао те објекте, долазим први пут, па сам после сазнао, уствари, видео сам да је ту полиција била, а неки су је звали и команда, ја не знам по ком основу, ту зграду. Е онда сам се вратио, па са командиром чете се тада договорио, пошто се налази то негде, уствари, на средини тог борбеног распореда, и та зграда где је, касније та полиција била, јер сам сазнао уствари касније да је била полиција, то је било негде на средини распореда, па сам рачунао и ако нешто буде у току ноћи, инцидента, биће ми ближе да интервенишем, на једну страну, пошто је команда чете била на десном крилу, а лево крило је

значи било без, није био командир са њима, тако проценио сам, да би можда добро било да ту будем, да бих могао по потреби и ту да се прикључим и ако ми буде требала нека помоћ, ту је та полиција, ту видео сам неке стражаре и остало, можда би могли и ти људи, све ми је то прошло кроз главу и дошао сам ја те вечери и ту сам преспавао, у тој кући. Ујутру, нормално, по обичају, устајање, чим сам устао, поново сам у чету и поново они исти послови, све, како је јуче почето, дај да се уреде ти закљони, да се људи распореде, да се поправи све, да се опет допуне ти задаци, да се дају упутства о понашању и нормално, ја кажем, радио сам у штабу територијалне одбране, па сам знао и однос према грађанима, понашање, јер смо имали, знате, конкретан, стриктан задатак одбрана села и ништа више. Ту сам у договору са командиром лајковачке чете, коме сам ја био ту као та стручна помоћ и стварно човек је мене све питао, нисам ја могао да му наредим, јер он је добио задатак од команданта Лончара, али Богу хвала, није било ни таквих наређења, да сам морао нешто да му наредим, договорили смо се да не би они као командири чета, што се тиче тог контакта, морали смо, ипак смо ту у селу, у месту, место има руководство, ту је јединица, добровољачка јединица која је такође била и то сам чуо да су ти, добровољачка јединица са снагама из села Ловаса, они су ушли, они су ослободили, заузели, како хоћете, село, значи та јединица је била ту присутна и ту је била, ту је била и присутна једна тенковска чета. Значи, све су то јединице самосталне. Тенковска чета, ове јединице добровољаца, добро, месно руководство и сигурно те њихове, полиција, да ли су имали ТО и остало, ја, како се звала, ја не знам. Онда је била, значи и тенковска чета, чета добровољаца, лајковачка чета и љишка чета. Сада, да не би ти командири чета, пошто су били стриктно везани за чете, за сваку ситницу одлазили у ту Месну заједницу, односно код тог месног руководства, ми смо се договорили да будем ја тај који ћу контактирати по потреби са тим месним руководством, ако нешто буде требало за чету, а требало нам је, све ово позадинско обезбеђење, то је, то нам је требало и они су нам помогли у томе.

Кажем, негде можда, да, други дан, па поподне или око подне, тако, враћао сам се са другог дела села, опет не повезујем најбоље, знате, и један и други део села, није се могло доћи на сваки пункт посебно или ићи од пункта до пункта, због конфигурације терена, него је то била главна нека улица која је дугачка била, можда и километар и по и из те улице се могло ићи, значи попречним улицама на те моје водове. На крају улице је био један вод, а на супротној страни други вод. На улазу је био ту један вод и негде ту између тог са улаза и овог са десне стране, ту је био један. Значи да сам ја возилом и са возачем пролазио ту да бих

дошао до тих пунктова, морао сам проћи том главном улицом. Свратио сам у ову просторију у коју сам навратио претходни дан. Ту су опет ови људи сели, разговарали су и сећам се да су причали око отварања пекаре, неке пекаре ту у селу, о отварању кухиње и тако, углавном, око организације живота и нормализације и организације живота ту у селу. Тада сам, не знам требало ми је још нешто, колико се сећам, сећам се да у некој тамо згради, били су неки бетонски блокови и остало, па сам морао их питати, да ли могу ја нешто узимати што није ту у близини тих кућа, из других дворишта да може да се пренесе, да би се уредили положаји, тако да, рекли су ми, све што има од тог приручног материјала, грађевинског материјала, може се то уредити да се људи уреде и остало. Чак исто тражио сам да посечемо и неки кукуруз тамо испред нас што је био, да не заклања, била маска да нас неко не напада, изненади из тог кукуруза. Ту сам остао, па не знам колико сам се задржао, међутим, господин Љубан ми је рекао, питао ме је хоћу ли да пођемо до Товарника код команданта Лончара, има он нешто са њим да види, а и ја бих могао да реферишем шта сам до сада урадио, са том јединицом. И нормално да, рекао сам, идем до командира чете да се јавим командиру чете и да видим да ли, шта бих требао то да пренесем ја команданту Лончару. Договорили смо се да пођемо, вратио сам се, ту смо сачекали, седели смо и причали, можда нешто и приватно смо разговарали, у том смислу, одакле долазимо, шта сам, шта радим, шта сам радио и тако, не могу сада да се сетим. Пазите, време је, па човек не може свега да се сети, не могу да се сетим тих ситних ствари, ја крупне ствари, нормално да нико не може да заборави нешто крупно овако што се, шта се десило. И онда је ту стигао један оклопни транспортер, после неког времена. Сели смо ту, пазите, мој утисак је био, колико ја знам, тај транспортер није био у селу и мој утисак је био да је тај транспортер дошао из Товарника по нас. Дошли смо тамо, јавили се команданту, примио нас је. Ја сам информисао, рекао сам да сам, да је јединица, уствари, поступила по наређењу Вашем, да смо људе тамо разместили, да смо се средили, да нам је месно руководство помогло у томе и да сада нема неких великих проблема. Нормално, у селу се пуца, пуцали су и људи из те јединице у којој сам и ја био, то је ноћ, људи долазе, чисто из превентиве, из страха, поготову то прво вече, баш се доста пуцало, да би сутрадан морао да инсистирам код командира чете и ја лично, људи, па ми ћемо остати без муниције ако будемо тако пуцали и ако нам затреба, ако неко упадне, поубијаће нас, тако да се после те прве вечери, смирила ситуација, али и осталих вечери је било спорадичне пуцњаве, говорим око мојих људи, а и у селу, унутар села, такође је било пуцњаве.

Господин Љубан, ја опет не могу да се тачно сетим, али знам да је то, тада је питао овог команданта за неке вреће пластичне и за неке униформе. По завршетку тога, кренули смо, опет ја, чини ми се да је Љубан на излазним вратима, да се вратио, да има још нешто да пита команданта Лончара. Ја сам сачекао пар минута тамо испред где сам и онда је Деветак изашао. Видео сам да су ови људи убацили нешто у тај транспортер, али се мени чини да је ту убачено и неколико пушака, мислим да су полуаутоматске пушке биле. Вратили смо се поново, значи у Ловас, то је већ вече било. Ја сам поново код ових људи, ту је касно било, јавио сам се радиостаницом командиру да сам стигао и да ћу ту спавати и тако. Пазите, значи то је 11.-ог, негде око једанаест до дванаест сати смо ми ушли у Ловас, та јединица лајковачка, ово је значи 12.-ти када смо ишли у Товарник, то је, значи после другог дана, уствари други дан, други дан ишли смо у Товарник. Трећи дан, после поново у јединицу, тог дана долази у посету јединицама лајковачкој и љишкој пуковник Ђокић и поново са пуковником Ђокићем обилазак људи, обилазак положаја, све снимање. И тада сам се, када је пуковник Ђокић отишао, дошао сам поново у команду чете, а онда сам поново дошао у зграду тамо за коју сам ја у почетку мислио да је то Месна заједница, где је ова полиција била. Опет су ти људи, ја мислим да су они ту овако преко дана и углавном су ту и били, по мени то месно руководство. Рећи ћу Вам које сам те људе после упознао и те њихове функције практично, ја нити сам се мешао, нити сам се много уплитао у то, ја сам имао свој, искрено да Вам кажем, нисам се хтео и због једне чињенице, што ми је једна особа рекла, ја ако треба да кажем, казаћу, али ако не, прећутао бих радије, због неких људи и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У заклетви Вам пише да не смете ништа прећутати. Реците онда то.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Видите, ту где сам, мени је врло непријатно, ја не могу да кажем у то време, ти људи су ме лепо примили тамо и ја сам пар пута ту можда и касније, у наврату можда сам, ту се кувала кафа, могла је да се попије кафа, чај, у пролазу свратио, па сам онда и попио кафу пар пута, па виђао те људе и попио тако, баш код ових људи код којих сам био смештен. Кажем, врло ми је непријатно, не знам да ли су ти људи живи данас и остало, рекли су ми, «чувајте се тих људи, чувајте се, чувај дете, чувај се тих људи, чувај се Деветака». Ја искрено овако да Вам кажем. Нисам познавао, кажем, довољно те људе, нисам се ни у шта посебно могао упуштати са њима, ја сам гледао себе и основни циљ ми је био да те људе са којима сам пошао, да их вратим својим породицама, јер не дај Боже да неко погине, како ћу погледати у очи неком, родитељи смо па знамо како то изгледа. Кажем, тај трећи

дан, ја мислим ту је већ било опет, они су се договарали око неке бербе кукуруза, тамо, не знам, имали су неке овце код неке економије, око почетка рада те кухиње, та кухиња је живела, ми смо после из те кухиње једно време, касније смо узимали и храну, када је формирана, за војску је била та кухиња на тој територији. И сви моји контакти значи трајали су до тог дана, то је значи 13.-ти, 14.-ти, па и 14.-ти, не сећам се неког посебног састанка. Пазите и та састајања наша која су била, то је све нешто спонтано било, тако. Није нико рекао и наредио, е састанак је у 3 сата, хоћемо у 3 сата и тако, него углавном, ето, ти су се људи вртели ту, ту је био центар места, ту се то догађало, ти људи су били ту и тако.

Петнаестог, петнаестог ујутру, ја сам опет пошао да обиђем ту чету, 14.-ог ја сам ту спавао две вечери и укупно да Вам кажем, за то време, за тих десет дана, то је време, значи када сам дошао од 11.-ог па до 20.-ог, 20.-ог су дошли Крагујевчани, крагујевачка јединица, тачно то је за тих девет дана ја мислим да сам можда једно три пута спавао код тих људи, јер сам после спавао у чети, у команди чете по водовима, обилазио сам људе и осетио сам да је и људима лакше када сам тамо са њима, тако да сам код тих командира водова спавао, а кажем ово, 15.-ог ујутру пошао сам, ја мислим баш из команде чете да обиђем ту јединицу и ту сам испред те зграде, ту ја не знам, после је била нека зграда, да ли је на спрат била, да ли била, да ли је то месна канцеларија, Месни уред, ту сам се видео са потпуковником Димитријевићем и рекао ми је да је дошао претходне вечери у Ловас и да је то вече, да се видео са тим месним руководством, ваљда ту их је видео, ту су се упознали и да ли су имали неки састанак или нису, не знам, и да је спавао код Љубана Деветака, значи био је у контакту са Љубаном Деветаком. Тако да он после неког времена, сада колико је то било, не знам, позвао нас командире, није нас, него командире чета и мене, колико се сећам да је на том састанку био и командир ове тенковске чете. А господин Димитријевић ми је рекао да је упућен, да је дошао прошло вече са командантом пуковником Ђокићем, командантом Зонског штаба територијалне одбране. Знате, он је њему био командант а и мени је био командант, јер сам био ја командант штаба, Општинског штаба у општини Лајковац, а на нивоу зоне, на нивоу ваљевског и шабачког тог округа, постојала је једна зона, мислим то је била чета та оперативна зона. На челу зоне територијалне одбране био је командант Ђокић и рекао ми је да је командант Ђокић био, дошао је са њим, односно да је, колико се сећам, довео неке територијалце које сам исто ја сутрадан видео, Ђокић да је довео територијалце које сам ја сутрадан видео ту у згради. Одржали смо, ја сам пошао те позвао овог Мила Гавриловића, позвао Лукића и овај командир тенковске чете Јоца је био, ту смо се са

људима упознали и ти тенкови много су нам значили за те наше људе, баш да разбију страх, много су храбрији били и касније када су они нама рекли да треба да иду, баш су људи доста негодовали, негодовали, у том смислу, јер их је страх било, ипак то је сигурност када имамо тенкове ту на пунктовима, мада када смо ми ушли у село, ова чета лајковачка, нису, имали су после они нека померања мало су се договорили, па нама одговара ту, помере тенкове и тако даље и онда баш било је и негодовања тих људи што мора, како мора, што не остану тенкови и остало. Е, потпуковник Димитријевић је, ја сам тако схватио, упућен од стране Ђокића исто да пружи нама стручну помоћ, као што ја ово радим у чети знате лајковачкој, тако он сада, ипак он је активно војно лице. Ја сам резервни капетан, ја нисам активно војно лице, тако да био је, кажем, претходног дана у обиласку и проценио је да треба ту неко стручнији, неко од активних официра, неко из његове команде, да се придода нама да би нам помогао, а после ево дошла је, дошла је и та, односно одред тај противдиверзантски, односно део противдиверзантског одреда, не знам која је јединица била, дошла, не знам, значи он је нама био као дат да нам стручно помогне око организације тог посла, извршења задатака које је све добио. Ја сам тако њега схватио. И практично, његовим доласком, ја више немам потребе да трчим у руководство Месне заједнице, да ли ми нешто треба или не треба, јер је потпуковник Димитријевић свакодневно био са нама у контакту, обилазио нас, опет и он као и стручно лице и далеко стручније лице од мене, давао нам тако неке идеје како да извршимо неко запречавање, па сећам се, користили смо оне конзерве за суви оброк, па смо правили тамо нека запречавања, па ставимо каменчиће оне конзерве, ако би неко наишао ноћу да удари, то би звекетало и осетили бисмо. Сећам се на пример тог детаља, јер нам је интересантно било. И ја мислим, не знам, после шта је и у каквим, шта је и каква се та сарадња одвијала између потпуковника Димитријевића и тог месног руководства, али ето, мени је познато да је он дошао са том намером као стручно лице то да нам помогне. Ја кажем, ја сам повремено, ја навраћао у ту зграду, не само ја, него можда и овај мој командир чете и неко од мојих људи, где се могао попиту чај, где се могла попиту и кафа и остало. Ту сам свакодневно било је и других лица, ту је било и људи у разним униформама, тим маскирним униформама и остало и у цивилним униформама и право да Вам кажем, нисам се, претпоставио сам да су то људи из ових јединица добровољаца, из јединица добровољаца, нисам никога лично од њих упознао, нити сам хтео да упознам, из ето ових разлога што сам малопре рекао, имам свој задатак, ситуација је таква, стање је у селу такво, напета ситуација, склањаш се по страни, свој

посао, своју главу чувај, своје људе чувај и остало. Тако је то протекло све до 20.-ог, ја мислим да је 20.-ти био октобар, када је дошла јединица пуковника Ковача. Ја сам Ковача знао са неког саветовања које је одражавано за Србију у Краљеву, а он је радио у Зонском штабу територијалне одбране, можда је био начелник, можда, начелник је био сигурно, па сећам се, тада да је држао неку обуку и неку практичну обуку на једном полигину «Карапанца» тамо код Краљева, тако да он мене сигурно човек није, не сигурно није ме знао, ја сам сада се њему представио и рекао сам да, знам тада смо обишли ове наше пунктове где су и он, људи су увели своју јединицу и то вече они су распоредили ту јединицу, нису стигли да разместе, то је ипак јединица, ја мислим да је то бригада, то је већа јединица, значи он је имао своје органе и обавештајце, безбедњака и права команда једне велике јединице. Право да Вам кажем, те оперативне јединице ја много се и не разумем, нити ми је била то обавеза, а и ово што сам радио, мислим да је глупост велика била и нечија грешка, што је уопште те чете територијалне одбране и Лајковца и Љига слао на те задатке, јер су задаци јединица територијалне одбране општина били јасни, одбрана своје, пардон, одбрана своје територије, само искључиво на својој територији и да се потчине јединицама Југословенске народне армије у случају борбених дејстава, ако се нађу на подручју територије општине, ето кажем и то. Ја ту стварно, кажем, можда сам нешто прескочио, добро, ту смо да, ја сам толико имао. Значи, вратили смо се назад, вратили јединице, Богу хвала, људи су сви живи и здрави, вратио сам људе, вратили смо, не кажем ја, ето, опет, сматрам ту сам и најстарији био и по чину у тој јединици, вратили смо људе својим породицама и тако се то окончало. Ја сам имао толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Колико сте Ви радили као начелник полиције пре пензије?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја сам као начелник полиције радио мислим седам година. У то време сам, ако дозволите, у то време су били мандати, Ви знате, четири плус четири и мени је истицао мандат. Требао сам да пређем у СУП Ваљево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то ми сада није интересно.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ето то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: С обзиром да сте тако дуго радили као начелник полиције, ја сам Вам прочитала шта мене занима из ове оптужнице. Вероватно знате шта треба овде суду да причате, што је битно.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када Вас Ђокић упућује у Ловас, шта он Вама каже, шта ћете тамо да радите?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ђокић нас је повео, идемо, повео нас је и довео нас је до, идемо, ставићемо се, добићемо задатке, уствари добићемо задатке у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добићете задатке у Товарнику?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Задатке у Товарнику, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава у Товарнику, шта Вама пуковник, потпуковник у то време, шта је био, Душан Лончар каже, који су Ваши задаци у Ловасу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Можда ме нисте схватили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слушала сам, обезбеђење села.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Значи, одбрана села, спољна одбрана села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спољна одбрана села? Да ли Вам каже да су Ваши задаци успостава неке власти, цивилне, војне?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тога ништа?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, од тога, па где ће један капетан, резервни капетан са једном четом, да успоставља војну власт, нема од тога ништа, не, гарантујем и тврдим ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко бива присутан том неком, да кажем, састанку са пуковником Лончарем сем Вас?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја, Лукић Драган, командир чете лајковачке, Миле Гавриловић командир чете љишке. Било је ту још, ја мислим да је била ту и команда овог одреда противдиверзантског, јер нисам људе познавао, знате и било је ту још старешина, највероватније из команде команданта Лончара. Није то мали број људи био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Ратко Ђокић ту присутан?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да, Ђокић нас је повео тамо, па нисам ја знао где је команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био потпуковник Миодраг Димитријевић ту присутан?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, да Вам кажем, та команда одреда је била, ја не могу да се сетим да ли је потпуковник Димитријевић био баш на том састанку где су се примали задаци, не могу да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Дарко Перић присутан и да ли знате тог човека?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Дарка Перића нисам познавао, њега сам тек у Ловасу једном приликом, ја мислим да се нисмо ни лично упознали, рекли су ми да је то Дарко Перић командир, па ми је мало

остао овако упечатљив, да је на рукама, пазите, колико сам могао да закључим, да је имао хеклер у рукама, колико сам могао закључити и сећам се баш рукавице без напрстака. Ето тако ми је остала нека слика у сећању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта Вама Лончар каже, коме Ви да се обратите у месту Ловас?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Када будемо дошли да се обратимо месном руководству да нам пруже помоћ у размештају јединице и сваку другу помоћ која нам буде требала тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли персонализује, име неког човека, шта значи то обратите се месном руководству, да ли он каже коме?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није рекао коме, није рекао, не могу да тврдим да је рекао коме, али месном руководству то знам тако сигурно да је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли каже да ли у Ловасу има стационирана нека његова чета из друге бригаде?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Каже да имају, тамо имају јединице које су ушле у Ловас, које су ослободиле Ловас и да тамо нема никаквих проблема, значи што се тиче уласка, само да ми извршимо овај наш задатак, да распоредимо јединицу, тако сам схватио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јединице које су ушле? А да ли каже има ли нека јединица из друге бригаде?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја не знам, не сећам се, јер је рекао да имају тамо јединице и имају тамо јединице, а које су јединице, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ништа Вам не каже коме Ви тамо да се обратите, каже месном руководству. Ви долазите у село и питате, ко је овде месно руководство?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Наишао сам на човека, где се налази овде руководство места. Човек ми је рекао, ето, зграда ту, ја сам отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте ову фотодокументацију, па да ли можете да препознате зграду у којој се то дешава о чему сада причате и у чему тамо где сте ишли на кафу и где сте се виђали. Ево те фотографије.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Пазите ја, не могу овде сада да видим, али могу да објасним где је, када се уђе из улице којом се долази из правца Товарника, и улази се у ту главну улицу, попречну, прва зграда са леве стране је, то је била нека, то је била нека приватна кућа, једна велика кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била приземна, на спрат?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја мислим да је имала и спрат кућа, већа кућа је била, уређена кућа. Овде не видим неку лепу кућу као што је та кућа била. Не могу стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пажљиво прелистајте.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да објасним. Једино би могла бити ова кућа ако је ово главна улица, и ако се из правца Товарника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало ближе микрофону.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ако се из правца Товарника долази овим путем и ако је ово била главна улица, онда је била то та кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ето кажем, била је лепа кућа овако баш, уређена и после чујем да је то кућа неког који је негде на привременом раду у иностранству био.

Констатује се да је сведоку предочена фотодокументација МУП-а Републике Хрватске, на исти показује на фотографију са бројем 1 и објашњава да је то зграда у којој су се окупљали.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја мислим, али, опростите, да ли могу?

И у којој се састајао са месним руководством.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, нешто сте рекли.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Кажем, ето, и ако нисам сигурно слику, објаснио сам како, значи улица, попречна улица и прва са леве стране, по мом мишљењу, од тих зграда које сам видео, дошла би у обзир за зграда.

С тим што појашњава да мисли да је то та зграда, уколико је улица приказана на фотографији, главна улица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је ту постојала нека полиција, да ли видите Ви неку полицију ту?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, видите, ту је била смештена нека јединица, то је нека мања јединица. Ја сам после сазнао да је то зграда полиције, зато сам и рекао малопре за оно прво сам мислио да је то та зграда Месна заједница, па полиција, добро, неки су је називали не знам и команда и била је, ту је била та мања додуше јединица, можда је ту, не знам једног одељења, ојачаног одељења, отприлике или после док сам ту навраћао, тако сам стекао утисак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је руководио том полицијом?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, видите, рекао сам и малопре, нисам се ја много упуштао у то, али ту су у тој згради ти људи са којима ја нисам много контактирао, али сам их виђао, а пошто сам одмах на старту упознао и овог господина Девчића, ту је значи био Девчић и ту је био Воркапић и претпостављам да су они или један од њих, добро нису могли обојица бити командир, један је био командир или је један био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте некадашњи начелник полиције, претпостављам да Вас занима ко је сада овде, не кажем командир полиције да је формално постављен, ко руководи том полицијом, ту проводите десетак дана и ваљда је то нешто што Вас занима?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: По мом мишљењу та два човека су ту била кључна, а рекао сам из којих разлога нисам хтео да се упуштам и мешам у те ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто, то Вам је нешто било врло битно, смештате ту сто и нешто људи, онда Вам је врло битно ко је, ко руководи полицијом?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не смештам их ту, па та полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не ту, него мислим на Ловас.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам, нисам, нисам се упуштао у то. Ето кажем од те двојице људи, они су били, сада ко је био командир, ко је био заменик, шта знам коју су функцију имали. То не знам, једноставно не знам, не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били ту неки наоружани људи, територијална одбрана?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Видите, ту су, давали су стражу испред те зграде, људи у СМБ униформама, сећам се, овај, полуаутоматске пушке. И сада ја сам схватио да је то та територијална одбрана обезбеђивала то и да је ту опет у тој згради био један који је униформисан, мислим да је разводио те људе неки Воркапић, Воркапић, мало је старији човек, Воркапић Милан. Е сада, да ли је то била организована територијална одбрана, организована или је то можда само била нека, нека сгража или како су се они организовали, у смислу да дају стражу, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сазнајете Ви ко руководи територијалном одбраном?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не сазнајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да објасните, да две битне ствари при уласку у село не сазнајете?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, да Вам кажем, није ме ни интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас не интересује, ни ко руководи полицијом, ни ко руководи територијалном одбраном?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Кажем, за полицију та два човека, а ко је од њих тачно задужен био, стварно, руку на срце, не знам. Хајде ако инсистирате, можда је тај Воркапић, овако био изнад овог Девчића, али били су заједно. Неко ето моје мишљење ако сам могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овамо исто Воркапић, а овамо, који су то Воркапићи?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Био је и неки други Воркапић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видим да је и тамо у милицији и овамо?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Милан, Милан тај који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овамо за територијалну одбрану?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Хајде, може то да буде, да се звао као мој покојни отац Милорад, не могу стварно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви сазнајете да тај човек руководи или не сазнајете?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Сазнајем да су та два човека ту, та два човека су ту, тај Воркапић и Девчић, који су за тај део полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како изгледа тај Воркапић?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, Воркапић, ја мислим да је овако мало височији човек, мислим залиске је имао овако, мало проћелав човек и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај неки други, како је тај изгледао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Девчић? Девчић како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, овај други неки?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Други Воркапић? Он је био пунији човек, сећам се он, после када смо се враћали, он нас је повезао, возач је био камиона и повезао нас до Товарника, превезао његовим камионом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта Љубан Деветак, шта је он у том селу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја у првом контакту, у првом сусрету, јер су тамо седели и обратио сам се, он је устао, поздравио се са мном, закључио сам да он председава ту сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте Ви само тај први контакт, имали сте, ту сте провели неколико дана?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, и после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви сазнали, шта је Љубан Деветак у том селу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, Љубан Деветак је председник тог села, ето како се зове то, то њихово тело на челу тог месног руководства, председник месног руководства, ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава на том првом неком сусрету Вашем, да кажем, Ви, ко је ту присутан, Ви долазите, кажете, Љубан Деветак председава?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, када сам дошао први пут и људи који су били, он је седео у челу и нешто је са тим људима разговарао, председавао, разговарао, водио је тај састанак, ваљда они најбоље знају то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је још присутан ту?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, рекао сам Вам ја, нисам одмах те људе знао ко су, али када је знао ову двојицу, значи био је тај Девчић, био је тај Воркапић, био је Радојчић, јер ја сам одмах Девчића и Радојчића, пошто су ми дати да ми помогну у размештају јединице, значи одмах сам људе упознао и ето то знам, колико се сећам, да ли је неки Ђуро, Ђуро Продановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта тај Радојчић, да ли сте сазнали, шта је тај човек ту у селу, које су његове активности?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да Вам кажем за Радојчића, конкретно нисам знао шта он ради, имао сам утисак да је човек који је био задужен за позадинско обезбеђење, шта треба да се ту уради, да се помогне, ево конкретно, и тада ми је и речено да све што буде требало, да се њему, да преко њега ту, углавном за то неко позадинско обезбеђење, за неке, не знам, поправке и тако. Можда су имали и неку јединицу, да ли је то била и та која је давала стражу или још тако за неке интервенције ту по селу. Не интервенције оружане, него у смислу одржавања неких ствари, пошто су имали водовод, не знам, па су пуцале те цеви, па тамо пумпе и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тај први сусрет Ваш са Љубаном Деветаком и ти дани даље, да ли је Љубан Деветак носио униформу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да Вам кажем, Љубан Деветак углавном је био у цивилу, и ако је а чини ми се носио је неку блузу маскирну, ето у то време је доста било тих маскирних униформи, није била класична она војничка. Да ли је то нека ловачка или је можда нека од неких других јединица, али кажем, више је био у цивилном оделу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А понекада, кажете, носио је?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ето, дајем себи за 'право да сам га приметио и тако у некој блузи, блузи, да ли је то била ловачка, маскирна нека и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неко наоружање?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја мислим да је Љубан имао је наоружање, да ли је била аутоматска пушка или онај стари аутомат, тако, пазите, стварно, имао је наоружање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да ли је била?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Аутоматска пушка или аутомат онај стари, класични М-62, постоји разлика између аутомата и аутоматске пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли Ви сазнајете, било у разговору са Дуашном Лончаром или у разговору тог првог дана и првог сусрета, да је био напад на село Ловас, колико је људи страдало, да је био неки артиљеријски напад, да је био пешадијски напад, шта се то дешавало, јер Ви долазите 11. октобра, дан после тих догађаја?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да, тачно 24 сата после тих догађаја ми долазимо у село, ја кажем око 12 сати. На том давању задатка, рекао је Душан пуковник Лончар, да је село гранатирано, да је село гранатирано и да су те јединице оружане ушле у село и да сада у том селу нема проблема, да ми можемо безбедно да уђемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рече ли он, које су то оружане јединице ушле у село?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није, није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зар то није врло важан податак да Ви као нека оружана формација која долази из Лајковца, водите једну целу чету, да сазнате ко је то тамо, које су јединице?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Судија, командује командант, ја сам чак у том тренутку претпоставио да су то његове јединице, јединице активне ЈНА, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када дођете у село и тих дана боравите у селу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, видео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је јединица.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Осим тенковске чете која је била у саставу његове бригаде, то је била добровољачка јединица и те јединице Месне заједнице које су са њима, ја сам после сазнао да су ту ушле добровољачка јединица и јединице из, те месне јединице, одакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве месне јединице?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, ти њихови добровољци, територијалци, како су их они звали, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Они су сигурно, то сам касније сазнао, значи да је ушла та добровољачка, заједно са овим, они су се тамо као у Србији организовали, припремили се да уђу тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та тенковска чета из друге бригаде ушла пре вас или после вас?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Пазите, ја сам чини ми се у исказу овом првом рекао овде да је она ушла после нас. Када смо ми ушли, када је ушла ова моја чета, лајковачка чета, ти тенкови су били тамо, али тек, они су већ били у селу, значи тенковска чета је била, али су тек после направили неки прераспоред, да мало нама олакшају посао, да нас мало покрију са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи пре вас су дошли?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, рекосте да чета којом командује, чији је командир био Драган Лукић, броји ту 110, 115?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: По формацији 110. људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ова љишка чета којом је, чији је командир.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Гавриловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миле Гавриловић, колико је она бројала?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Такође, то је било формацијски предвиђено 110 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Толико исто бројно стање. Имате ли сазнање, ова тенковска чета којом је, кажете, неки Јоца, да ли знате његово презиме?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Јоца, па не знам, Јоца, сећам се да је тако, чуо сам да је неки рукометаш, тако да је играо рукомет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате њихово бројно стање, колико је дошло из те тенковске чете?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, да Вам кажем, оно што је било бројно стање људи не, не бројно стање може да буде четири, пет тенкова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А људи тих?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Оно што је по ободу, сада унутра шта је било, да ли је био још неки тенк унутра, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а људи, да ли знате?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не познајем формацијско стање тенковске чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где су спавали ти Ваши људи, значи Ваше чете, односно лајковачке чете, Ви сте командант штаба територијалне одбране Лајковац, да ли је тако, командир чете је Драган Лукић. Где су спавали тих сто и нешто људи и ови из љишке чете?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Они су спавали на положајима тамо, они се нису никуда мрдали одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су се хранили?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: У почетку су имали нашу храну, а после су добијали храну из задруге, баш у овом контакту са тим месним руководством, формирана је та кухиња у месту, у задрузи тамо и одатле смо узимали храну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли они долазе ту у задругу да се хране или се дистрибуира храна?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не долазе. Долазе у задругу људи који узимају храну и конкретно за лајковачку чету. Ја сам лично сугерисао командиру чете да он лично иде баш из безбедносних разлога и остало, јер сам ја најчешће био у тој чети, он је одлазио у чету, узимао, са возилом. Имали смо возило «Ладу Ниву», рекао сам. Са тим возилом одлазио је, узимао је храну и довозио у чету. А смештај, ми смо били по ободу села, тамо где су биле куће, празне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Углавном смо користили смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, лајковачка чета по ком ободу, где је стационирана, према Товарнику, према Опаатовцу, на којим странама?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Према, према Товарнику, рекао сам, та главна улица која је, значи долазимо из правца Товарника, попречна улица и она практично дели село на два дела. Сигурно да је већи тај део тамо више на, више објеката стамбених има него што је овамо, јер ово је практично прилаз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тај пункт према Товарнику, где се тачно налази?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Пункт, па налази се на улазу у село Ловас са десне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На улазу у село Ловас са десне стране?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате где се десио овај догађај на оној детелини.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате где се десио?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Локацију, локацију догађаја сам ја чуо после, али локацију не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нисте сазнали за локацију?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте причали истражном судији помињали сте да би се дошло до те локације, мора да се прође поред пункта Ваших људи, односно лајковачке чете?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сада не знате где је?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Пошто сам чуо да је та локација на путу тамо за Товарник, негде у том делу, значи, ови који излазе из села, они су морали да прођу кроз пункт да би отишли тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ваш пункт је пре те детелине?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, пре, па пункт је пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Локације, гледано када се излази из Ловаса?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да, и то далеко пре, можда има и километар, ја сада не могу тачно да, отприлике где је то било, негде тамо, како сам ја тек после сазнао, где је отприлике то негде било. Никада ја то место, локацију никада видео нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А реците ми, тог дана када се састајете први пут видите Љубана Деветака, ове људе, да ли Ви чујете да су неки људи страдали у нападу, да је нешто дошло, да су неки цивили побијени, било шта што је овако битно за нашу ову оптужницу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Први пут сам сазнао и чуо код пуковника Лончара када је Љубан тражио те кесе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте тада чули?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Тада сам схватио да има погинулих у селу, да треба да се сахране ти који су погинули у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је то разговор био, шта рекоше?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, тражио му је кесе, да треба да сахране те који су погинули, није ту никакав разговор био. Имао сам утисак да је то, да је пуковник Лончар знао то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је речено, колико је то људи страдало, колико кеса треба?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули Ви, чујете страдали људи. Да ли Вас је заинтересовало, који број људи је страдао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам, право да Вам кажем, нисам на то обраћао пажњу, није ме, нисам. Нисам знао колики је број људи страдао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте обраћали пажњу? Да ли се помињало то у том разговору или не?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Тражене су те кесе, број људи се није помињао у том разговору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли можете да објасните, како Вас не интересује колико погине људи у неком догађају?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви водите тамо сто и нешто људи лајковачке чете.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да објасните, како Вас не занима ко погине тамо, од чега, шта?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Што да ме занима, ја имам свој задатак. Тамо су друге јединице, тамо су друге снаге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због безбедности Ваших људи, да чујете, шта се то ту дешава?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, ја сам водио рачуна о безбедности мојих људи. Мене је интересовало спољње обезбеђење, а унутра шта се дешава, верујте ми, избегавао сам сваки контакт и са тим људима и из те добровољачке јединице и остало, јер ту се пролазило, ту се шенлучило, ту се ишло улицама. Ја сам гледао да те људе заштитим, да сачувам и себе и своје људе, уопште нисам придавао значај томе, нити ме је то интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то смо чули.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Значи, нисам хтео да се интересујем апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оног дана када Вас Љубан Деветак позива да идете на тај састанак код пуковника Лончара, ја сада то разумем да је то 12. октобар?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Други дан, други дан, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви сазнајете, у ком својству Љубан Деветак иде код Лончара на састанак?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: На питам га ја, чим је понудио да пођемо, па, пазите, они су ушли у село, те снаге, сигурно је Љубан Деветак учествовао у организацији и напада на село и ослобађање села и остало, он је човек ту који живи, који, исто као када бих ја сада неко дошао у моје село, а ја да не помогнем, да не учествујем у припреми и сада да дође неко и да ми се меша у моје послове тамо. Таман посла, не бих дозволио. Значи, откуд знам, нисам уопште у то улазио, зашто да улазим ја у надлежности Љубанове. Они су се сигурно чули, договорили, предложио ми је – идемо, пошао сам са њим да реферишем човеку, не интересује ме, зашто да се мешам у то. Можда је имао и друге задатке неке што му је дао Лончар, ја стварно не улазим у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је њихов однос био, њега и Лончара?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Закључио сам да се знају, да се познају. Дакле, из разговора закључио сам да се познају и то је овако било и не знам, мало и као разговор, приватни разговор и остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та кућа у којој сте спавали, колико је удаљена од те зграде за коју сте Ви мислили прво да је Месна канцеларија, па сада знате да је, после сте чули да је полиција?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, не могу тачно одредити, није то далеко, то је у непосредној близини, не могу ја сада да се сетим колико је метара, то је негде ту било близу, није то далеко било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико, отприлике, када кажете близу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, хајде, нека је, опростите, лупићу, можда буде тридесетак, педесетак метара, ето, можда ћу, немојте ми го узимати, не могу ја сада, немам оријентацију, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали неки Ваш штаб, неку Вашу канцеларију, неки Ваш простор?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, па нисам ја имао ни обезбеђење своје, нисам ја имао ништа, нисам имао ни своје возило, нисам ја ништа имао. Ја сам био у саставу команде чете с командиром чете и то је моје све било. Какав простор, откуд мени, што ће мени простор, ја сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се Ви састајете са командиром чете, овим Гавриловићем, са командиром ове друге чете?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Чујте, тамо где је јединица смештена, био је неки објекат, нека кућа ту где је команда чете наше била, и на крају тамо, баш овде конкретно на крају те улице. Сећам се, могуће је врло, да је било у кући Љубе Крњајића, то је један стари чича са којим, који је са нама врло често ту био, па је овако мало и комичар био. Ту је било пошалица са њим и опет неки стари Хрват ту који је био до њега, било Љубе Крњајића или ту у некој другој кући је била команда чете. И та команда чете није велика, има заменик командира чете, имао је човек што ради на вези тој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи Ви немате никакав свој простор?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или било шта?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, сада, откуд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате у том простору где сте ту спавали, да ли имате неки телефон за контакт?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, не, па тада телефони нису ни радили, ништа. Ја сам имао само ручну радиостаницу са командиром чете и са командирима водова који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, на који начин комуницирате са овим Лончар Душаном, с обзиром да је, тако сам Вас разумела, он Вама надређени сада ту?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Осим тог одласка у Ловас, никакав контакт више нисам имао са Душаном Лончаром, директан контакт. Али претпостављам да је њега приликом овог сусрета када је пуковник Ћокић дошао, претпостављам да је он контактирао са њим и да је пренео какво је стање, претпостављам, значи то је био контакт и једном приликом је дошла једна делегација, није делегација, то су била три човека, два човека из Лајковца, тада је био савезни 'посланик Драган Марковић из Лајковца који је дошао да обиђе ову јединицу, јер су, он је био савезни посланик, био је тамо у месту када је био, мислим да је био председник партије, па су га овако мало грађани, ти људи, он је био и директор задруге, тако обилазили, па су се интересовали за децу и где су, шта су, како је и он једног дана позвао је, обавестио је све те родитеље чија су деца у јединици, тако да је дошао са возачем, сећам се када је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, скратите ту причу. Мене занимају Ваши контакти са Лончаром. Кажете, били сте онај дан, 12. октобра када одлазите са Љубаном Деветаком и с обзиром да је то Вама надређено лице, како Ви контактирате даље?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нема контаката, осим, нема контаката, осим ако га је обавестио пуковник Ћокић и овај Драган Марковић, пошто су се и они знали, свратио је Драган те се њему обратио, дошао код нас и поновно се јавио када је напустио Ловас, када се вратио за Лајковац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, немате контакте даље?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, када долази потпуковник Димитријевић, шта се сада ту дешава? Да ли он Вама сада надређени ту, да ли он преузима те контакте са Лончаром, каква је ту даље ситуација?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да Вам кажем, када је дошао потпуковник Димитријевић, ја сам рекао, ја сам схватио и он је, он је човек који је дошао да нам пружи стручну помоћ. Потпуковник Димитријевић је мени у оном мирнодопском стању тамо када сам ја био у Лајковцу, он у Зонском штабу, Зонски штаб је претпостављени Општинском штабу, значи он је био тада мени претпостављени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био, помоћник команданта?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Помоћник команданта ја мислим за оперативно-наставне послове, водио је оперативну наставу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четврте оперативне зоне Зонског штаба?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Јесте и он није сада, уствари мени није могао бити ту надређени, није могао бити надређени, није дошао са том намером да буде надређени ни Гавриловићу ни овом Лукићу. Дошао је човек да нам пружи стручну помоћ, да нам помогне, да одрадимо тај посао што безболније, безбедније, сачувамо људе и тако. Значи, није он сада командовао, командује, ајде, лајковачка чета то, ајде чета ово и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Пружао је ту стручну помоћ, рекао сам Вам. И сада пошто сам ја ту одлазио у Месну заједницу поводом ових питања што је било везано за чету позадинског обезбеђења, ето он је само наставио то да ради, по мом мишљењу, пазите, и још један контакт, опростите, да се вратим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, само да ово разјаснимо.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да ми идете даље. Шта се дешава сада, Ви кажете контактирали сте са Лончаром, он Вам је надређени, шта се сада дешава, ко је Вама даље надређени?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: И даље је Лончар надређени

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И даље?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: И даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви контактирате са Лончаром?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није било контаката никаквих, кажем Вам. Како, нема телефонске везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто се Ви повлачите када долази потпуковник Димитријевић?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Дошао да нам пружи човек стручну помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто се повлачите.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Пошто је старији по чину и остало, сада ја да се петљам тамо поново да контактирам са Месном заједницом, човек је старији по чину, није, дошао је као што сам ја са лајковачком четом у смислу пружања стручне помоћи, тако је он дошао сада свима нама ту да помогне, ваљда и овом одреду који је дошао ето ради те стручне помоћи, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнање да ли је он контактирао са Лончаром?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: То не бих знао, то сазнање немам, он то најбоље зна рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У време када је он дошао, да ли је било тих сусрета, састанака, договора, разговора и ко је председавао тим?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Причам Вам, први сусрет је био тај, тог дана када сам ја дошао. Други сусрет је када сам отишао са Деветаком у Ловас, у Товарник, пардон, значи када сам свратио, они су већ ту разговарали око формирања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Занима ме, од момента доласка потпуковника Димитријевића у Ловас, да ли се одржавају неки састанци?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Е ја то не знам, ја састанцима више присуствовао нисам, уопште, нити сам имао контакте везано за било шта у јединици по питању позадинског обезбеђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте истражном судији рекли: «Конкретно, мени је надређени старешина био пуковник Лончар, значи у почетку, док није дошао Димитријевић»: Па онда истражни судија Вас пита: «Како сте Ви сазнали да је Димитријевић Вама надређени, а не Лончар, од тог тренутка?». А Ви кажете: «Па, Димитријевић је дошао из Зонског штаба ТО, мој претпостављени и сада је, ја више ни са Лончаром, ја сам једанпут отишао, можда други пут сам отишао до Лончара у Товарник да му кажем да је то све у реду, да никаквих проблема нема, вод је све у реду и чим је дошао, аутоматски значи он је из претпостављене команде»: Из овога што сте Ви рекли, произилази да доласком потпуковника Димитријевића у Ловас, Вама је сада он надређени, а Лончар је тамо неко ко сада контактира са Димитријевићем. Па онда, «договорили смо се да он преузме сарадњу са Месном заједницом»: Истражни судија Вам каже: «Значи, самим својим чином и тиме што Вам је шеф у Ваљевоу, Ви га схватате као претпостављеног?». Ви кажете, «апсолутно, још он је активно војно лице, потпуковник, ја сам капетан резервни». Да ли је ово овако било као што сте причали истражном судији?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, добро, значи сигурно да је тако записано, ја Вам причам, ја сам после те изјаве, то ми је био први контакт са судијом, то ми је била и прва изјава, ја сам мало и око тога размишљао, после и остало. Ја сада не могу да се сетим детаља из те изјаве, али ово сада што сам Вам рекао, то је тако и ја сам после тога сам ја размишљао о тим стварима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте за време Вашег боравка у Ловасу, сазнали да су, да је артиљеријска јединица, инжињеријска јединица друге бригаде дошла и поставила минско поље на четири локације?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада то нисте сазнали?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не и чуо сам за то минско поље касније, никада ми није било јасно ко је то минско поље поставио, искрено да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саслушан је сведок Савковић Радомир, командант инжињеријског батаљона друге бригаде. Он каже да је Вас обавестио о томе, да Вам је на једној карти нацртао минска поља, нацртао све четири локације. Једна локација је била ова локација на којој се десио овај догађај о коме Ви, видим, немате сазнање?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није тачно, како рекосте да се зове тај, опростите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Савковић Радомир, командант инжињеријског батаљона друге бригаде, 19. јуна 2007. године, рече човек у истрази, каже, «обавестио сам команданта места из лајковачког територијалног одељења», па није могао да се сети како се зовете, па каже, «по чину је капетан», каже, «уцртао на карти у његовом присуству и још неких људи, на зиду код команданта места у његовој канцеларији». Ето то он рече.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја искрено да Вам кажем, да о томе апсолутно, апсолутно појма немам, ето, нити никада упознао било кога од тих инжињераца инжињеријске јединице. Богу хвала, може тај човек да се погледамо у очи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он је у том свом исказу помињао неки датум, 13. октобар 1991. да је поставио, према писменој документацији војној, тај датум постављања тих минских поља је 12. октобар 1991. године, то су четири локације у селу. Да ли имате Ви објашњење, долазите са толиким бројем људи, да Вас нико никада не обавести да су на четири места разврстана та минска поља?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, ја искрено да кажем, ето сада, од Вас први пут чујем о инжињеријској и постављању тих минских поља. О минском пољу, опростите, сазнао сам тек после овог, када сам чуо за овај догађај, после овог минског поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не. То минско поље које је постављено, то сигурно се односило на неке борбене јединице које су ишле у претрес терена, које су ишле у чишћење терена и остало да знају. Нису постављене због тих јединица које су ту у месту да обезбеђују место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али те јединице да не поупадају ти војници у та минска поља?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, не могу да упадају, ми смо стационарани и фиксирани за та места, за тај обод села, ту ивицу и нама

нема мрдања. Ту смо и спавали, ту смо и преживљавали, ту смо се хранили, мрдања нема ту. То је тих девет дана, непомично било, никуда се мрдали нисмо, осим ја, ето, и ово што је командир отишао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потпуковник Димитријевић у својој одбрани коју је дао, каже, сви су знали за та минска поља, да је то била општепозната ствар.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не знам шта каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, чак и помиње ту карту да је постојала и да се знало и за то минско поље у детелини и за то друго. Каже, сви су то знали, сада се праве луди, али знали су.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не знам ја где је потпуковник Димитријевић био, ако се сећам, он је спавао у Месној заједници, можда је то тамо било. А овамо где сам ја, ту навраћао, где сам имао тај први сусрет са руководством Месне заједнице, ту сигурно није тако, можда је била, али тврдим да није била, нити сам је ја видео, ту карту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сазнање неко да су постојале?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, причам Вам, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никаква?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, никаква, баш бих волео да погледам и то где је, тог Савковића да ми каже да је упознао Вељовића са тим, ето искрено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли сте тих дана за време Вашег боравка тамо, сазнали за постојање неких затвора, где су затварани неки људи, да ли имате таква сазнања?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Немам сазнања ни о затворима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја сам, чуо сам касније, али то доста касније чуо, знате, не касније, чуо сам да су из затвора људи изведени и поведени су тамо да рашчисте то минско поље и то је моје прво сазнање о затворима и заробљеницима у селу, о затворима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада први пут сазнајете да постоје неки затвори?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Јесте, из затвора узети људи и поведени су тамо на то, ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога, никада нисте чули да је било неких затвора?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, ни да су били затвори, где су били, стварно нисам имао појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте видели да на неким кућама по селу постоји нешто необично, нека обележја, неке беле плахте, нешто необичајено?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, да Вам кажем, када смо ушли тамо, ја сада и онда истражном судији нисам могао са сигурношћу да тврдим, али сам после са овим командиром чете мало причао, он ми каже да су ту постојале неке беле крпе на појединим тим капијама и остало, а људи су носили оне неке ознаке на, траке неке беле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који људи?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Мештани ту, мештани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивили?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Мештани, да, цивили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је постојао ту у то време да је постојао неки полицијски час или да су биле уведене неке друге дозволе за кретање, тако неке ствари?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није ми познато да је био уведен полицијски час, са падом мрака, знало се, све се повлачи, а званично, да је уведен и ко је увео, уствари нисам знао да је уведен, није имало потребе да поставим питање ко је увео, значи, по мени није постојао полицијски час.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, да ли су биле потребне неке дозволе ту за кретање по селу, нешто?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из једног краја села у друго, да Вам треба дозвола?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, шетали су људи, ишли преко дана улицама, не, какви дозвола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је у том периоду, Ви помињете да је било неке пуцњаве унутар села, па да су неки Ваши ту нешто пуцали из страха.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких оружаних дејстава, за које Ви знате да су оружана дејства, неких формација хрватских или одметнутих неких људи или било на који начин?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Знам, било је пар тих провокација, али знам за један овако баш озбиљан случај, пазите, ја сам рекао и у почетку, те озбиљне ствари, оно што човек доживи, не може, то никада не може да се избрише из мозга. Тамо сам рекао да смо ми фронтално распоређени били. Та јединица која је била на левој страни тог нашег распореда, командир вода је Живановић, из тог правца негде гробља, па неки багремар у пар наврата је пуцано на тај пункт мојих људи, дејствовало се, ту је било и трагова зрна по зидовима, по земљи, мислим да се дејствовало из снајпера, можда и из пушкомитраљеза, митраљеза неког, јер се ту дизала земља, било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је било неких разговора у вези тога што сада причате, да се предузимају неке мере, да се иде у неке претресе терена?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није, са мном није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Вама није, али имате ли Ви сазнање да су неке такве акције предузимане у селу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Пазите, ту су биле све те јединице о којима причам. Ту је дошла и ова, ту је дошао и овај противдиверзантски одред, после, ти људи су одлазили на терен, у извиђања, одлазили су да ли је претрес терена, извиђање, то је била њихова ствар, то ћете морати да видите, значи, излазили су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас питам као неког ко је тамо био и имате ли Ви неких сазнања о тим акцијама?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Значи, моје јединице зна задатак, излазиле су јединице тамо на терен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које, да ли имате то сазнање?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, ето и те добровољачке јединице и из овог одреда који је био тамо, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули везано за ову акцију када се ишло, кад су ишли неки мештани, тамо нешто сте почели да помињете то? Ова акција на детелини тој, кад је дошло до страдања?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: А не, не, тад сам први пут чуо да су заробљеници поведени, људи који су били у затвору, да су поведени, пардон, на то минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога Ви то чујете?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па чуо сам касније ту у разговору, са тим људима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте ли Ви били у селу да Вам је познато неко масовно окупљање становништва?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте чули да је неки добошар ишао по селу, да је нешто оглашавао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја сам чуо да је добошар ишао по селу, добошара нисам видео, да је добошар ишао, наводно у том смислу да позива људе да се јаве ради неких задатака, обавезе неке радне и остало. Нисам га чуо лично, а чуо сам да је добошар ишао по селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли сазнали шта се то десило?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Због чега је добошар ишао, јел тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па и уопште, шта је, кажете после сте чули неки људи се ту, овај, заробљеници неки јел сте чули шта је то било?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па кажем Вам чуо сам да су ти заробљеници поведени на, да су изведени тамо на разминирање тог минског поља, иначе друго ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога Ви то чујете први пут?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па ту, откуд знам, у селу, од кога сам чуо, можда сам чуо и од тих мештана и ја, ја баш мислим, не могу опет, човек да греши душу, ја имам породицу и остало, да сам прво сазнао можда или од овог Боже или од овог тамо Љубе, Љубе Крњајића да су изгунили тамо неки који су поведени на минско, да су то мештани први знали него што сам и ја знао, ето то је моје сазнање. Та два човека, кажем не може човек да греши душу, али то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пошто сте имали тај пункт ваш за који сте истражном судији рекли да сте налази пре те локације на којој се то десило.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: На улазу у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли Ви добијате неко обавештење од тих Ваших људи са тог пункта да је ту прошла нека велика група људи, да је дошло до нечег, јел имате њихову информацију неку или у време кад се то десило, или пре тога, или после тога?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да Вам кажем немам информацију јел ту се излазило и ти људи који су ишли тамо на та поља да раде, те јединице су излазиле, те јединице су улазиле, не знам шта су ти људи на том пункту претпоставили због чега је та колона, можда је пошла негде нешто да ради или тако, није било сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је овако врло карактеристично није то мала група људи била, десетак људи па сад ајде да, јел Вас неко извести за шта постоје ти пунктови ту?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није било, па ето кажем, нисам имао, нисам ја имао информацију да, да су ти људи тад одведени од мојих, од људи из чете у којој сам ја био нисам имао информацију да су одведени тамо на то место. Пазите и ти улази у село, да Вам кажем, ту смо, нису се много моји, људи из те чете Територијалне одбране Лајковац много ни мешали, знали су ту, видели смо ко је све у селу, шта је и тако да се то десило, чак сам и рекао људима све ово што не морате да одрадите повуците се сачувајте себе, првенствено чувајте тако да није то ту стриктно ни контролисано улазак-излазак у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми да ли је ту била заведена кад Ви долазите нека војна управа да је заведена у селу, да је неки војни командант места постојао с вашим доласком?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја не знам, ако је ко, онда су то сигурно ови који су ушли, који су ослободили, ако су формирали неку ту

команду, ја не знам стварно и нисам чуо за ту војну команду, војну управу како кажете Ви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми да ли сте чули у овом периоду значи ја сам Вам рекла који број људи је страдао, у време самог тог дешавања да ли сте чули да су неки људи побијени, убијени, ликвидирани, тамо нешто да се дешавало или да сте евентуално чули да су тучени, малтретирани и тако даље?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад, нигде, ни од кога?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам, нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу сад да Вам предочим одбране неких од оптужених.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који спомињу Вас, па ћете се Ви изјашњавати је ли то тачно, је ли то тако било или је то само њихова одбрана на тај начин. Оптужени Љубан Деветак у својој одбрани коју је дао у истрази, а после је то понављао и на претресу каже да је с вашим доласком била заведена војна управа, да сте ви били командант места, па затим даље каже да је полицијски час уведен кад сте Ви дошли, па каже Вељовић ми је рекао «реците да се уводи полицијски час и да се он тамо представи тим мештанима као командант села и директор задруге» и да је он то тако и урадио по Вашем налогу, јел тачно то?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: То, ја Вам кажем не може мој мозак да прихвати то што је он рекао, што ми читате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево читаћу Вам и даље, има ту још.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Изволите. Опростите, опростите, ово нема везе живе, значи дошао један капетанчић резервни да сад заведе, дошао за команданта Љубану у Ловас, а чуо сам накнадно да је, кад је, кад су заузели Ловас и остало да је исто вече или сутрадан ујутру дошао Мирко Јовић чији су, чија је то војска била и Љубанова војска и сад они су све очистили и да дође сад Градимиру на тацну да понуде команданта места и војну управу, мислим да логички може се врло лако закључити и лаик може то да закључи, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, читаћу Вам и даље, он даље каже да сте Ви имали неки штаб свој, да је тај штаб био 25 метара од зграде полиције, каже баштица само раздваја и да је он тамо Вама реферисао у том штабу, каже «реферисао сам Вељовићу у том штабу», јел то тачно?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Љубан мени да реферише? Прво штаб нисам имао, причао сам где сам, ја сам био, канцеларију никакву имао нисам, нити сам имао какав штаб, нити таман посла ко ми је, коме је у то

време Љубан Деветак могао реферисати, ја мислим само команданту Лончару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда на главном претресу 21. априла први пут овде кад је 2008 године опет он каже «Вељовић ми је рекао да је од војске послат за команданта села», значи Ви сте послати од војске за команданта села и да је сад да се то заводи војна управа, полицијски час, да је под војском све, то је исто његова одбрана на претресу.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Његова одбрана је и он може да прича као и оно претходно, међутим ту је најбоље, ја не знам да ли је саслушан и пуковник Лончар, он може рећи, он је најмеродавнији да каже то, није могао Вељовић да бане и каже ја сам командант места, хоће Вељовић функцију у Љубановом Ловасу где први пут долази, хоће Вељовић функцију команданта, е бога ми то је велики залогај за Вељовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда на претресу од 22. априла 2008 године каже за излазак из села морао сам имати пропусницу од капетана Вељовића, он је у Товарнику преузео блокове дозвола за излазак из села, јел то тачно?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: То уопште, то уопште није тачно, какве дозволе, од кога ја дозволе, коме ја да издајем дозволе, једноставно није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било таквих дозвола, знате ли?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ни једну дозволу видео нисам искрено да Вам кажем. Дозвољавате ли да узмем воде, могу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помиње да је био неки ручак после тог минског поља, тих дешавања и страдања тих људи, каже на ручку смо били ја, Димитријевић и Вељовић и да ли се сећате бар тог ручка?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа се тога не сећате?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не. Какав ручак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш на том ручку је он саопштио Димитријевићу о овом страдању на минском пољу, Димитријевић је ту скочио, тако је причао.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, по том испада да се славило, правио се ручак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у том смислу, не у том смислу.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него да је био ручак вас тројица то би вас подсетило ако је била прича о том минском пољу и том дешавању и страдању људи.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не. Не, са мном није, нисам присуствовао том ручку на коме се говорило око тога и према томе не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми јел сте Ви виђали у селу војну полицију уопште за време Вашег боравка од првог дана па надаље од 11.?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да Вам кажем, ја сам чуо од ових мојих људи да је ту долазио неки цип са војном полицијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А неко присуство да је било војне полиције?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, никакав контакт нисам имао са војном полицијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било долазака неких припадника европске мисије док сте Ви били и да ли сте Ви били тад у контакту са тим људима?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам у контакту био али сам чуо да је долазила та европска мисија, а контактирао нисам са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Контакт никакав са њима нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте чули и јел сте чули можда ко је с њима тамо контактирао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам чуо уопште ни коме су се они јавили, највероватније да су се јавили неком ту у месту, нисам, нисам, нисам. То ја мислим да је било после, пошто је потпуковник Димитријевић дошао, та мисија је долазила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад ћу да Вам предочим одбрану оптуженог Милана Девчића.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Само реците, изволите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он се ту слично брани као Љубан Деветак па каже на претресу, у истрази нешто Вас није спомињао, али на главном претресу 24. априла 2008 године сад креће да прича о Вама, па каже «Вељовић рекао Љубану да одржи говор, војна управа уведена, полицијски час, пропуснице издавала војска, полицијски час увела војска, пропуснице издавала војска»?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Немам појма, уопште значи није тако, ето то сад први пут чујем, значи није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он исто тврди да сте Ви били војни командант места до 14. октобра 1991. године, е сад кад је дошао Димитријевић потпуковник од 14.-ог па на овамо, војни командант места Димитријевић Миодраг.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Пошто се изјава подудара са Деветаковом највероватније су имали времена да се договарају око тога, ја не улазим у то, свака част том.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Милан Радојчић, Ви све те људе помињете тамо и кажете знате их.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, па то су људи Љубан Деветак, Девчић, Радојчић, овог Воркапића њега сам можда понајмање и знао ту али онако из виђења и тај Ђуро Продановић, то су људи које сам ја ту виђао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он сад Вас нешто не спомиње, не може да персонализује али он исто каже војна управа, све под војском, он се ставио на располагање војсци, да ли се ставио он на располагање Вама у смислу да му Ви дајете неке задатке?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Чујте, ја сам рекао још приликом доласка да ми је помогао да разведем јединицу и тад је Љубан први пут да све то треба да помогне, да ми помогну око позадинског обезбеђења, око позадинског обезбеђења, ето то је то. Тај човек мислим да рекао сам и малопре, неку конкретну функцију није ту имао, ето везано за то позадинско обезбеђење, чисто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, ти припадници територијалне одбране, ко је њима издавао задатке неке, да ли су они били под војском или како је то?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, не, ако им је то руководство месне заједнице, није, не знам да нису били под командом ових добровољачких јединица то не тврдим, пазите, не знам ја шта се дешава, а тврдим да нису били под командом моје чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ти људи су мештани, како сам ја разумела.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да, мештани, мештани да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сад они под командом добровољачких јединица?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, кажем можда су али хоћу да кажем да под мојом командом, под командом моје јединице ових чета љишке, лајковачке нису били, нису имали везе никакве, имали су они и месно руководство, ако су били под командом неке војске, били су ти људи у селу, једино су под њиховом командом били или под командом командира ове тенковске чете, то су те јединице ту, под командом чете територијалне одбране Лајковца и Љига нису били ти људи. Извините можда ја гласније причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате под чијом су командом били ти добровољци, помињете, у истрази сте помињали одред «Душан Силни» 40, Ви знате да је ту око 40 било људи.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па нека моја процена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, да ли сте упознали неке из тих добровољачких јединица и знате ли под чијом су они командом тамо?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па лично нисам али ту сам ја нека имена, контактирао нисам, то сам рекао и у почетку, ја сам ту код истражног судије рекао ту нека имена тај «Аждаја», надимак уствари «Аждаја», па онда неки «Робија», па онда Петроније, па ето тако, та нека имена за која сам чуо, иначе нисам конкретно, нити ме занимало да упознам било кога од њих и једноставно имао сам утисак, искрено да Вам кажем да, да то није се знало ни ко командује тим јединицама, они су ваљда знали међусобно, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли Вас није то интересовало тамо ко је ко надређени тим добровољцима?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Надређени је Лончар, он их је упутио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али тамо на терену, не може Лончар из Товарника да командује тим људима на терену, он је сем тога командант бригаде, сад ће он да има под командом, у глобалу да, али ко је тамо на терену?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да, нисам, нисам, да, да, нисам, рекао сам баш из тог безбедносног разлога с обзиром да сам видео, част изузецима, појединцима имало је сигурно ту добрих људи, а како се понашају на терену и у селу онда сам се тотално дистанцирао, никакав контакт са њима нисам хтео нити ме интересовало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли упознали неке, Борислава Михајловића званог «Бата»?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Можда је један од њих и био «Бата», да, ето тај «Бата», тај «Аждаја», «Бата» и тако, колико се сећам тамо у тој, где сам навраћао, ево могу да опишем, ја, Баста на пример, чини ми се да је човек имао дужу браду, неку уредну браду, за разлику од њега тај «Бата» је имао краћу браду, овако краћу подшишану браду, ето тако тога се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Потпуковник Димитријевић односно наш оптужени Миодраг Димитријевић је у истрази приложио неку свешчицу, неки његов подсетник и у том подсетнику је за 16. и 17. октобар 1991 године регистровао Ваше присуство на састанцима, 17. октобар у јутарњим часовима и 16. октобар Ваше присуство на састанцима?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не. Тврдим не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви никада нисте састали тамо са потпуковником Димитријевићем или уопште били присутни неком скупу или неком неформалном састанку на коме је присутан он, на коме је Љубан Деветак, на коме су неки други људи из ових група добровољачких?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Откако је потпуковник Димитријевић дошао ни на каквом састанку ни формалном ни неформалном присуствовао нисам и сви су контакти мене и Димитријевића били у саставу чете док нас је он обилазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само обилазио?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, док нас је обилазио, контактирао са нама у чети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а како Ви сазнајете, како Ви сада сазнајете који је контакт Ваш даље са месним руководством или са Лончаром или на било који начин, шта се Ви оградајуте по ободима села и ништа више?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Тако је, не, не, ако је нешто требало ту би нам пренео то потпуковник Димитријевић пошто је он био за ту сарадњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисте ишли више ни на какве?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, ма апсолутно ту се прекида било какав контакт, ето можда кажем негде у пролазу па са неким са возачима свратим да попијем кафу или чај ту где се то могло попиту, тако да сам те људе видео, иначе састанака ни формалних ни неформалних ни на ком састанку више присуствовао нисам апсолутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он у својој одбрани тврди, оптужени Миодраг Димитријевић, да и после његовог доласка да сте углавном Ви контактирали са другом бригадом, са командом друге бригаде?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Рекао сам Вам да никаквих контаката није било осим тог други дан кад сам са Деветаком отишао код Лончара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже «Вељовић командант чете ТО Лајковац ме обавештава да је Деветак главни у селу и да има подршку Лончара». Да ли сте му дали такву информацију када је дошао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не сећам се ја да сам му то рекао, ваљда они су се, они су се састали негде, како је он мени сутрадан рекао да је упознао то месно руководство кад је дошао то вече, видео ко је, шта је, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро није могао човек да види ко је, шта је, одмах, а Ви сте већ ту присутни неколико дана?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не сећам се, не сећам се ја да сам га упознао и да сам му представио Деветака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па онда каже, овај, да сте Ви и Деветак били дужни да извештавате Лончара, каже у кући где је спавао Вељовић директно, директна телефонска линија са другом бригадом. Да ли је то тачно?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није тачно, где би, то је приватна кућа, то су то двоје старих ту, каква телефонска линија, какве везе, никад се нисам чуо са командантом бригаде, оно једном што сам рекао ту је долазио једанпут још један његов потпуковник и дошао у чету, обратио се и рекао мени да припремим лајковачку чету, мени командиру, да припремимо ту чету да је преместимо у Ловас, не, у Опатовац, то је било можда и трећи дан, да је преместимо у Опатовац, а ту ће доћи нека чета из Крупња, међутим, ми смо се побунили ту и рекли смо, ако људи се тек ту снашли и прилагодили се, ако до тога дође, ми ћемо да подигнемо и ми се враћамо кући, тако да нас је оставио на миру па је сутрадан отишла та чета из Крупња у Опатовац и то ми је био тај контакт са једним од његових официра из бригаде, сад не могу тачно да се сетим који је био. И ако дозвољавате значи контакти, тај мој контакт преко Ђоковића то што сам, Ђокића кад је долазио, ако је обавестио команданта Лончара и тај потпуковник што је долазио, ако је после реферисао потпуковнику Лончару и евентуално овај савезни посланик Драган Марковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви остајете и даље ту да спавате све то време код тих људи?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Рекао сам да сам можда ту преспавао максимално три вечери, јер сам спавао у јединици, тамо где су водови били, где је чета била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте то спавали после?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, кажем, у саставу водова, где су ти пунктови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, па где, колико је то, да ли је то близу центра, од центра?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, није близу, тај један пункт је на крају тамо, рекао сам, можда удаљен и пола километра од центра, па онда пункт на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте тачно спавали, у некој кући код некога?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да Вам кажем, користили смо где је било мештана ту, користили смо, углавном, те помоћне просторије користили, оне летње кухиње и остало, ту је било и шаше. Имали смо вреће, ту је било и сламе и тако да смо тако обезбедили смештај. Никога сигурно из куће нисмо истерали, да бисмо се ми сместили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам то ни мислила да Вас питам, него ме занима, после то када сте, кажете, први пут сте спавали код неких људи ту, кућица је близу ту, полиције, те зграде, тридесетак метара.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше после смештање, зашто се премештате после и где? Да ли код неких одређених људи спавате?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, са јединицом, код командира водова, код командира водова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи не спавате ни код кога од ових људи?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, код командира водова спавамо. А навраћао сам код ових људи, преко дана сам навратио, баш када је дошла ова посета, било је кафе и свега, па сам тим људима носио и кафу, носио сам тако још понешто, чисто из пажње, јер су били фини људи, љубазни људи, дивни, предивни људи, тај брачни пар старији је био, питање је да ли су живи данас. Тако из те пажње сам можда пар пута навратио да их поздравим у пролазу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то сам и хтела да Вас питам, зато што сте у истрази причали да сте код тих људи били и сазнали за то минско поље.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, кажем, ето навраћао сам ја код тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Направићемо паузу, па ћемо наставити.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да ли могу само да допуним и ово?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: То вече када је дошао потпуковник Димитријевић, хоћу да кажем, ето, ја сигурно да сам ту спавао у тој кући, то је близу, он би спавао са мном, не би он ишао код Деветака да спава, код мене, ту је било још два кревета у просторији где сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вељовићу, ја сам на почетку Вама рекла да та заклетва постоји, да ништа не треба да прећутите.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, кажем, ето тај моменат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да испричате, нама је врло битно да сазнамо шта се овде догађало.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, што би човек ишао сада тамо негде да преспава, ако сам ја био ту, ако сам спавао те вечери ту. Кажем, ја сам укупно можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно што Ви данас, кроз Ваш исказ причате суду, испада као да нисте били у месту Ловас. Ви најбитније ствари овде не знате, не интересују Вас.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Молим Вас, ја причам оно шта сам радио и шта ме интересовало и шта је био предмет мог интересовања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Хоћете ми рећи, каква је моја обавеза сада?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: После паузе настављате, значи у 12 часова.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 11 часова и 37 минута и биће настављен у 12 часова.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 12 часова и 12 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уведите сведока. Ево, господине Вељовићу, само да Вам још пар питања поставим, па после ови други учесници. Када сте саслушани код истражног судије и када Вас је истражни судија питао везано за ово дешавање и страдање људи на минском пољу, Ви сте на његово питање у вези Ваших сазнања о томе, рекли: «Да Вам кажем, ја сам спавао у кући једног ту мештанина, ја мислим да је и он, не мислим, него му је жена била Хрватица, он је био Србин, тако неки Божа и Божица и ја мислим да је то 19.-ог било ујутру, како сам устао, обично ту попијемо кафу, старци, људи, фини, овако и кажу мени – Градимире, јуче су настрадали неки људи тамо, на неко минско поље су наишли и настрадали. Ја сам после ту, знате, чуо да су неки људи настрадали на минском пољу»: Из овога што сте рекли истражном судији.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, рекао сам, ето, да сам од тих људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само мало сачекајте, произилази да сте Ви спавали код ових људи у центру села, нон-стоп, значи за време

Вашег боравка у Ловасу. Значи да се нисте преместили, ово што Ви причате сада, јер Ви ујутру, кажете, устао сам, попио кафу и тако даље, значи Ви спавате у центру села?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да Вам кажем, ја сам рекао да сам пар пута спавао у тој кући, да сам пар пута спавао, нисам ја, рекао сам да нисам стално, али пар пута сам спавао у тој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, али Ви кажете, 19.-ог ујутру се будите у кући тих људи и сазнајете од њих за минско поље?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, добро, ајде, дајем себи да сам спавао и те вечери, дајем себи за право да сам спавао и те вечери, да сам устао и сазнао од тих људи и од после сам размишљао, и од овог старог Љубе Крњајића, тада нисам рекао, нисам се сетио. Кажем, ја после те изјаве, ја сам мало и размишљао о свему томе, нисам, то је за мене био први сусрет, па не може човек свега ни да се сети, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи Ви сте ту у центру села?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да. Кажем ја, можда сам, сигурно сам рекао да сам спавао код њих, можда сам спавао то вече, пазите, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада не разумем, Ви сте спавали прво овамо, па се преместили на обод села, па се вратили овамо да спавате?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, повремено сам ја ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За тих недељу дана Ви ту спавате на више места?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, да, да, на више места, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А реците ми, код истражног судије 19.06.2007. године сте рекли, везано за територијалну одбрану – «они су имали једну јединицу територијалне одбране, можда је било ојачано одељење, можда десетак, петнаест људи и та јединица је, ја мислим, обезбеђивала задругу, обезбеђивала Месну заједницу, тако да те људе знам и тако кажем, од тих људи тако сазнао сам, да ту има неки затвор, да има неких заробљеника у том затвору»: Значи, Ви за затвор сазнајете тада?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Прво да Вам кажем за јединицу. То је било пар наоружаних људи ту. Претпоставио сам да је то, чим врше обезбеђење, један од задатака одбрани је да врши обезбеђење објеката. А то од тих људи, искрено да Вам кажем, ја можда сам изјавио да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не знам, не сећам се да сам изјавио, можда сам тада изјавио да сам и од тих људи сазнао, можда, не знам, ја сада кажем да се не сећам да сам од тих људи сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сада, не разумем, ово сте изјавили истражном судији да сте тада, док сте били, од тих људи сазнали за затвор.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не сећам се да сам изјавио, искрено да Вам кажем, можда сам нешто рекао у том контексту, али нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И остало је нејасно, ко то руководи тим јединицама територијалне одбране?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, рекао сам, чудим се да је тај Воркапић стари, тај возач после што је био, мислио сам да је он распоређивао те људе на та стражарска места, ето, тада сам и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Распоређивао на стражарска места?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви сазнање као неко ко долази ту, ко то руководи територијалном одбраном, тим јединицама, тим неким наоружаним људима?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Госпођо судија, рекао сам, нисам хтео да се мешам у њихове унутрашње ствари, то људи раде, дошли су, заузели место, ослободили, формирали су то што треба, завршили су посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, господине Вељовићу, најважнија ствар Вам је када долазите у то једно место, да сазнате такву једну чињеницу, ко руководи територијалном одбраном?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, они то су одређивали, они знају, ја имам конкретан задатак и савршено ме друго не интересује ништа. Ја имам конкретан задатак. Чак ми није то много ни битно било, у крајњем случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово Ваше објашњење није логично. Управо Ваш тај конкретан задатак захтева да успоставите контакт са руководиоцима.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Мени је требала само помоћ у смислу позадинског обезбеђења тамо и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко Вам је дао ту помоћ?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, ето рекао сам, ту то руководство, од првог тог сусрета, па надаље, углавном, Радојчић ту што је требало нешто ту нам је помагао око тога, око воде, око тог материјала за уређење заклона, око тих кућа где ћемо ту да запоседнемо положаје тих објеката и тако, човек познаје, отприлике, познаје ситуацију и то је то. После овамо везано за ову кухињу где смо се, из које смо узимали храну. То је то и то је сва та, сви контакти и то што смо имали заједничко, то је то све било и ништа више савршено. Једноставно, хтео сам тако да само извршавам свој задатак и ништа више ме није интересовало савршено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И остало ми је нејасно, Ваш контакт са Лончаром, како даље се остварује та комуникација?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Рекао сам, никаквих више контаката имали нисмо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао неко други, па Вама преноси наредбе Лончара?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није било наредби, нисмо добили никакве промене наредбе, осим тај потпуковник када је дошао и када је затражио од нас да ту чету из Лајковца преместимо, лајковачку преместимо у Опатовац, ето то је био тај контакт. Ми смо рекли ми ћемо да се побунимо, ми ћемо да напустимо ако будемо морали људе да дижемо, ето то је тај његов официр који је дошао и имао контакт са нама. То је све било. Тада, нормално, сигурно се распитивао и како је стање у јединици, он је сигурно информисао Лончара, откуд знам. И потпуковник Ђокић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Тај официр његов који је долазио и гражио да преместимо ту чету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имају ли чланови већа неких питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Рекли сте на почетку излагања, да сте у оној згради коју Вам је касније председник већа показала, што се уствари ради о згради полиције, рекли сте, ту је била команда?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Али нисте ништа ближе објаснили, команда чега и ко је био ту у тој команди командант и чега?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Чујте, рекао сам да је то, ја сам прво мислио да је то Месна заједница, па сам после чуо да је то полицијска станица, а неки су је звали команда. Ја сам, мислим, био јасан, неки су ту зграду звали и команда. Нисам ја рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Чега команда, чега?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ваљда тог месног руководства, откуд знам ја, тих људи који командују, који су у селу ту, не знам чега.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко је командант ту, у тој команди?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не знам, рекао сам Вам неки су је звали команда, а на основу чега су је звали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Који су то неки, кога да питамо ко је ту командант команде, ако Ви не знате?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ту мештани ти, људи ту, сматрали су да је то команда тамо. Нисам ја тврдио да је то команда, молим Вас.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Тако сте рекли да је то била ту команда, па Вас питам чега?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: А неки су је звали команда, мислим да сам ја, то се негде региструје, може да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Све се региструје, да. А да Вас питам, овај статус ових самосталних чета, можете мало ближе да нам објасните, Ви сте, да ли сте Ви завршили школу резервних официра?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Јесам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Шта сте по ВЕС-у?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Пешадинац.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Пешадинац, добро. Да ли знате мало ту да нам објасните, ту неку хијерархију, шта то значи, кажете, тамо су, рекли сте, била је једна тенковска чета, па сте рекли, били су ту и добровољци, па сте поменули нека имена. Па сте рекли, биле су ту и неке месне јединице. Да ли је то ово сада што Вас је колегиница питала, да је ту било десет, петнаест људи, што Вам је прочитала транскрипт?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: То су ти, е, и онда сте рекли, све су то биле самосталне чете. Па ме занима, статус, не питам Вас као Градимира Вељовића, него Вас питам као човека који је завршио ШРО и који је резервни капетан, статус самосталних чета и њихова веза са првом надређеном следећом формацијом у зони одговорности. Изволите.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Сваки командир чете је директно на линији са командантом Лончарем. Чета лајковачка, командир лајковачке чете уз кога сам и ја био, он је нама надређени и он је нама издао задатке, тако је то и љишка чета, тако је највероватније и ова, не могу ја да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли је то Драган Лукић?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да, Драган Лукић.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Хајде ми сада реците, значи Драган Лукић је у директној комуникацији са Лончаром?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Који седи у?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Седи у саставу чете.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, не, физички где седи Лончар?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: У Товарнику.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро. Колико има километара од Товарника до Ловаса?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, пет, шест, седам, не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро. Шта Ви сазнајете у том периоду десет дана док сте Ви тамо, да ли је тако, ако нисам погрешила, какав је контакт, телефонски, не знам какав други, Лукића и Лончара? Ви сте, кажете, ту заједно, често сте помињали ми, ми, па се онда исправите, па кажете, он и тако даље. Изволите.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Пошто сам ја био стално у саставу чете, уз Лукића сам био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Зато Вас и питам да ми одговорите на ово питање.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није било никаквих контаката осим овог мог када сам отишао тај други дан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Како онда Лончар зна шта се дешава на терену? Човек десет дана ту, значи у зони одговорности његове, убијено шездесет људи, он за десет дана ништа не зна?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Пазите, у село је долазио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Каква су Ваша сазнања, како сада човек, може сутра да одговара за то, ништа не зна, нико не контактира са њим, то ме занима?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Код мене у јединици нема, ја немам проблема. Ја имам свој задатак. Остали задаци ме не интересују, шта се унутра дешава, ко је унутра, па ваљда ти који су ушли у село, они су добили задатке шта да раде када уђу у село.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: На кога мислите?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: На све те јединице оружане које су биле ту, те групе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ја питам за Вашу јединицу, да ли су те групе, кажете малопре, добровољци су под Лончаром, ако сам ја добро разумела?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, па они су ваљда добили од Лончара задатке.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Како Лончар да зна, са ким комуницира?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не знам ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нисте сазнали никада?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Може човек да одговара, а не зна шта му се дешава.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не знам ја, можда они одржавају неку везу са, али ја, ја не знам то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: И како сада самосталне чете функционишу, само директно у односу на Лончара, свако за себе?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: А ту физички на месту дешавања, немају никакво садејство, никакве комуникације међусобне?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ништа, не, не, ма са ким.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Свако за себе?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Свако за себе, има свој задатак.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, ко њима командује, ако треба нека акција, како ће, да ли постоји садејство између тих самосталних чета?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, садејство између.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ми знамо из других предмета и овако.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Садејство између.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Шта значи садејство, ко ће онда њима да командује, Лончар ће да дође, ко ће?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, садејство између лајковачке и љишке чете постоји, јер ми смо кружно затворили, бранили место и ми смо успоставили везу међусобно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро и када су у садејству, ко командује заједничком том сада?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Свако својом четом командује.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: У једној акцији сваки својом четом?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, договарају се командири и командују својим јединицама. Није то обједињена јединица нека крупнија, самосталне чете, рекао сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро. Да ли је било садејства, рецимо, да ли знате, како се то дешава, ако је садејство тих самосталних чета, не само лајковачке и ове љишке, него још неке ту јединице, кажете, има више самосталних чета?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Била је чета ту, та тенковска чета.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да, и онда?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: И она је исто имала своју команду и она је самостална била. И сигурно да нас је неко напао са стране, дејствовала би пешадија из чете лајковачке и сигурно да би дејствовала и тенковска јединица.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Три командира, три чете, три командира?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Три командира, па да, имате командире па можете видети са њима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, сада Вас опет питам, као и човека који је и начелник полиције био, да ли је тако, када полиција садејствује, ко је онда командир?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нема, не садејствује са нама полиција ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нема?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нема, није имала потребе, што да садејствује полиција.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, не, иначе када садејствује, питам Вас као резервног капетана?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нема, не садејствује.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: На ратиштима често се дешавало да је и полиција учествовала на позив као помоћ?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Једино је била ако су у команди конкретно давали људима задатке.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко онда командује?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, командант, кога одреди командант.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Чеге?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Командант те бригаде, ако је требало, примера ради.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да ли се то претпочињавају?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Примера ради, ако је постојала само за пример узимам, да је у Ловасу поред свега овога, била и чета војне полиције, примера ради, командант је могао да нареди, потчињавам чете територијалне одбране Лајковца и Љига командиру чете војне полиције, примера ради, али није тога било, ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро. И само још једно питање. Ви ако сте одговорили, прекините ме, ја нећу инсистирати на одговору. Рекли сте на почетку, кажете, Ви добијате од команданга бригаде Лончара задатак да пребаците две чете, јел тако, тамо до тог силоса и кажете.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Командири чета добијају задатке.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да, задатак добијамо, то сте рекли, сада да ли Ви себе третирасте као заједно са њима или као неког саветника, то је сада питање за оцену. Е, кажете, добијамо задатак

да уђемо у село и бранимо. Да ли добијате и информацију од кога да браните и друго питање, да би ушли у неко село, претпоставља се да ту можда нешто постоји, нека опасност, па Ви имате ту неки задатак претходно да неку информацију добијете да би знали како ћете ући у село, односно моје конкретно питање је, значи, да ли имате информације да неке снаге ХОС-а су ту или нису или, ето то?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: На почетку сам рекао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, немојте понављати, само ако нешто још имате да додате.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Код добијања задатка, речено нам је да уђемо у село и да су тамо већ снаге које су ушле и заузеле село.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, о хрватским снагама, нисте ме разумели, снаге ХОС-а?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да, да организујемо одбрану, да заштитимо село од упада паравојних формација.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Не, да ли има снага у селу, шта треба да очекујете када улазите? Ви нисте ушли, али.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Речено нам је да је село очишћено, значи нема.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Значи, нема у селу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нема, па да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нема отпора, нема никога од кога би могли да добијете?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да, па у томе је ствар. Већ су ушле снаге тамо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Значи, већ је све чисто и Ви долазите на.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Снаге су се уселиле.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања, члан већа?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: То догађање у селу Ловас и сада, овај, Ви рекосте малочас да се сећате упечагљивих ствари. Па рекосте да памтите имена, па рекосте «Аждаја», па по чему сада упечатљиво памтите тог човека?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Мало је интересантно било «Аждаја», сам надимак.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: А онда сте набрајали, па сте рекли и Петроније. Откуд Вам Петроније? Рекао је Петроније, добро сам чуо.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, за имена сам чуо, чуо сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Шта сте чули за Петронија, где сте чули то име Петроније, како повезујете то са догађајима?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, ето, од тих добровољаца тако, ето то је и неки Петроније кога стварно никада нисам видео, ни чуо и не знам да ли уопште постоји тај Петроније, онда шта сам још рекао неке надимке, ту од тих људи, тако. Никога лично од њих нисам ни знао. А мало ми «Аждаја» то баш овако остало ми упечатљиво. Знате, не може се човек свега сетити, то је времена и остало, према томе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Добро, хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте били код пуковника Лончара.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Добро сте, волео бих да знам ко ми поставља питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заменик тужиоца.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Хвала лепо, опростите, ја мислим да нисам погрешно, опростите, ја сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нема проблема, зашто се извињавате, све је у реду. Када сте били код пуковника Лончара и када сте добили тај задатак, који сте добили, да обезбедите село и рекосте да Вам је тада рекао да се у селу већ налази јединица која је ослободила и заузела то село. Да ли сте се Ви код њега интересовали или сте се запитали, која је то јединица, са ког подручја, у ком саставу, у ком броју, којих снага и какву Ви комуникацију треба да успоставите са том јединицом, то су ипак тамо неке оружане јединице, има оружје, има људе, ко њима командује?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам, господине тужиоче, из разлога, ја сам то већ рекао, мислим и пре да сам претпоставио, пошто Лончар, командант те бригаде командује, ја сам ту у том моменту претпоставио да је то баш његова јединица, директна, војна јединица, оперативна јединица. И нисам никаква питања постављао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И долазите у Ловас и затичете тамо, да ли и колико наоружаних људи који нису Ваши, из Ваших јединица?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, ту код истражног судије, сећам се да сам рекао, можда је било четрдесетак, нисам ја то, нисам ја њих затекао, него у то време док сам боравио, нека процена је моја била, можда на основу тих покрета њихових улицама и тако, да је то тај број отприлике био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Али, питате ли некога или себе или било ког другог, ко су ти наоружани људи?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, сазнао сам, а сада не могу на који начин, да су то добровољци, та добровољачка јединица која је са тим мештанима заједно, снагама тим из места, како су их они назвали, да су они заједно ушли у Ловас, ето то је неко моје сазнање о томе, значи добровољачка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате да ли је евентуално некакав назив имала та добровољачка јединица?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, сећам се назива, да ли је то одред, уствари, сећам се, чуо сам да је то неки одред «Душан Силни».

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте чули и од кога?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, негде ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У то време?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ту, у селу негде, нисам ја тамо, одред «Душан Силни», шта још, не знам, нешто.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто су то људи који су.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Неки «Бели» или «Црни орлови»:

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Заузели, ослободили Ловас, узмите како хоћете, да ли и Ви командујете, односно у саставу јединице које су дошле ту, једне и друге чете, да ли се Ви интересујете, ко тим људима командује, какву комуникацију треба успоставити са њима, јер то Вас је питао председник већа, за случај неке акције, војне активности, на неки начин, треба успоставити неку комуникацију и координацију сада са њима?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Пардон, није никаква комуникација успостављена. Када сам чуо да су то добровољачке јединице и када сам ту, ето, кроз село видео и такво понашање појединаца, избегавао сам сваку комуникацију, нисам никакву комуникацију, а друго, мислио сам да је то јединица која има свој задатак и ради своје послове које је добила од команданта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте, то видели сте у селу како се понашају и шта раде. Можете ли то ближе да нам објасните?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Једноставно, ту су улицом ишли на возилима, мислим та возила су ту узета када су дошли људи у село, свирало се возилом, опали се и понеки рафал у месту, онда ето то понашање, једноставно, онако и то да Вам кажем, искрено, ја пошто сам, кажем, повео те људе ја сам се плашио за своје људе, да не дође до неког окршаја и чак смо имали један случај где су моји људи једно вече тамо где је била и команда чете, ту је један од тих добровољаца и заробљен од стране мојих људи, шуњао се ту ноћу, нешто иза њихових леђа, они су се уплашили, не знам да ли се на кући помицао неки цреп, па су онда видели човека на улици, уплашили се да их неко, пошто је фронтално су људи, да им неко не дође с леђа, па су викали «стој, стој» и тако је онда

морао да баци пушку па су га заробили, били задржали га до ујутру и онда ујутру су га пустили да ето не би долазили, да не бисмо се замерали, долазили у сукоб са овим људима, ради неке освете и остало, нећемо да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имајући у виду управо то што сте рекли, да ли је са становишта војне логике разумљиво да управо због тога успоставите комуникацију са неким ко командује тим људима, да не би дошло не дај Боже до чак и сукоба?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: То је био тај један случај и нисам, не ја, него командир, ја, ту нормално са њим, оценили смо да не треба са њима ништа успостављати, никакву комуникацију.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Нама лаицима неразумљиво, али је Ваше право да кажете.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Добро, ја Вам причам како ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте рекли да сте са оптуженим Деветаком отишли први, други дан код команданта Лончара и да сте му тамо на одређени начин реферисали и разговарали, поменули сте да је Деветак тражио неке вреће за сахрањивање, ако сам Вас добро разумео?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питасте ли Ви Деветака или некога тамо, кога то у те вреће треба да сахрани?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, нисам питао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Војнике, цивиле, не знам кога.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам ја ни знао ни број ни остало, а нека претпоставка да је у нападу на Ловас људи који су изгинули, овако нека моја претпоставка, јер није имало шта, ја нисам ту видео никаква дејстава после када сам дошао тај први дан, да се ту пуцало, да се ту убијало. Ако је било жртва, ако је било мртвих, значи били су из Ловаса напад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се интересовали, ко су те жртве?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су то они који су бранили Ловас или цивили или неко грећи?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било неких проблема у тим Вашим јединицама око евентуалног наговештаја да ће ти тенкови, колико их је било ту у једном тренутку напустити село?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, када смо чули, људи су се уплашили сви, ипак ти тенкови су били велика сигурност за нас, знате и баш смо се уплашили, желели смо да остану ту тенкови, командир је добио задатак ваљда и напустио село.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су отишли ти тенкови?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Отишли, отишли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли отприлике временски да нам лоцирате?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, три, четири дана, не могу, не знам да ли је потпуковник Димитријевић затекао тенкове, не знам, право да Вам кажем, три, четири, сада, не могу да се сетим, али знам да су нам овако баш били сигурност за те људе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дс ли Вам је познато да су Ваши командири, Гавриловић и Лукић слали било какве дневне, борбене извештаје команди?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нису, нису ни могли, нису имали чим. Причам, причам за овог командира Лукића, јер сам био са њим, ја сам практично његов, ето ту, да не кажем, саветник, стручну помоћ му пружао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оптужени Девчић је у својој одбрани између осталог рекао да је у току неких тих Ваших заједничких виђења, да не кажемо састанака, упозоравао Вељовића и Димитријевића, на малтретирање и убијање људи.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није тачно, и уз то да кажем да сам тамо био и од мештана и од било кога, нико ми се жив обратио није ни са каквим питањем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Адвокат Тодоровић, пуномоћник оштећених. Ја сам разумео сам сведока да је када је дошао тамо у Ловас, да му је неки човек који је имао функцију стражара са пушком, упутио га где да иде када је он тражио, па ме интересује тај дијалог, шта сте Ви тражили и шта Вам је он рекао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Питао сам човека где се налази ту месно руководство у селу. Објаснио ми је, ево у тој згради и пошао човек до врата са мном.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када сте тамо ушли да ли су Вам се представили ови људи који су тамо били?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нису се сви представили, ушао сам, ја сам се представио да сам капетан Вељовић, са којим задатком долазим, устао је Љубан Деветак и поздравио се са мном.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли се он представио, шта је он и шта су ови други?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није се представио, као Љубан Деветак се представио.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Да ли Вам је познато, да ли је Лукић, Ваш командир чете, да ли је он контактирао са Деветаком, Девчићем, Радојчићем?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Мислим да није, сва та веза, рекао сам, између чете и месног руководства, ту сам ја са њима контактирао, мислим и мислим да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се то односило, извините, и на љишку чету?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: И на љишку, и на љишку чету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милета Гавриловића, значи они нису успостављали контакте, него Ви сте били?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да, јер ми смо се договорили, због тог трчкарања са Месном заједницом да ја, ја навраћам у чету, са људима.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви као саветник?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, лице за стручну помоћ.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али, то сада испада овако, командир чете са пуковником комуницира по војној линији, а Ви овде са руководством.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја, комуницирао је преко мене, ја сам отишао у Ловас, ја код команданта са Деветаком, да му кажем какво је стање у чети, јер сам био са командиром чете.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На питање председника већа сте рекли да искључиво он комуницира, више пута је председник већа рекла, како ће Лончар да командује на терену и тако даље, а Ви сте рекли, њега све обавештава Лукић. Значи, Ви Лукића, а Лукић команданта? Шта је био тај Лукић?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Поручник или капетан резервни, човек који је радио у некој фирми, али по ратном распореду је, због тога сам ја и пошао са њим. Нисам ја рекао да он контактира, него командант је могао да изда наређење Лукићу.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А не Вама?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не контактирају они. Па, командиру чете, Лукићу.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Рекли сте да Вам је та, да су ти људи који, баба и деда, да су они Вам рекли «чувај се Љубана Деветака»:

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Јесам, «чувај се, сине, тих људи, ту»:

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су рекли нешто ближе?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, ништа.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисте Ви њих ни питали због чега да се чувате?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Мислим да ми је довољно било.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте се чували?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Јесам, зато се нисам ни упуштао у неке овако односе ближе. И не само са њим, него са свим овим осталима.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте рекли да сте, како сам ја разумео, а можда и нисам добро, рекли сте да сте незванично сазнали да су Девчић или Воркапић шеф полиције. Зашто не питате званично ко је шеф полиције?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ма, не интересује ме, они су ту, ја сам чуо да је и тај Девчић, Девчић професионални полицајац био, тако да један од њих каже.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви све знате то, да је био професионални полицајац и све, а не знате шта је, коју функцију ту обављао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Сада, па нисам човека, нисам човека питао, нисам га легитимисао, нисам ни имао право на то, јер они су, они су власт у селу.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко Вам је рекао да се за одређене послове или потребе обратите Радојчићу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, тада је мени Деветак рекао, све што буде требало у вези тог позадинског обезбеђења, да се обратим.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја не знам шта је то позадинско обезбеђење.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, позадинско обезбеђење вода, позадинско обезбеђење хране, позадинско обезбеђење неки блокови које смо узимали и та шаша и та дрва за огрев и све ово друго.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли Вам је он рекао коју он има, шта, у ком својству он то може да Вам помогне?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није, нисам ни схватио да има неку, неку улогу он ту.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Коју, па Ви сте војник?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам схватио да има улогу неку, ето једноставно, ту неки човек који опслужује ту нешто, помаже тим људима.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Знате ли, када је овај одред из Ваљева дошао, ког датума?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не знам када је одред дошао, али ујутру када сам видео потпуковника Димитријевића, ја сам ту видео и те људе, један део тих људи и ја мислим, сада не могу да тврдим, да сам од потпуковника Димитријевића сазнао да су они дошли са пуковником Ђокићем.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су дошли са Димитријевићем или нису, одред, одред?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало да појаснимо, није цео одред дошао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није, то је део можда, можда један вод, не знам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Једна чета.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: То прво што је било, нека је мања јединица била, сада, откуд знам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Не, него су дошли ови који су после ту, од ових, како се зову, Влајковић, Плавшић.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Одред је већа јединица.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Стојковић.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Можда један вод, нека процена да је један вод.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ваљевци, Ваљевци.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Тридесетак људи, вод броји тридесет људи.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Када сте дошли у Ловас, да ли сте приметили да је било неких запаљених кућа и за време док сте боравили?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, да Вам кажем, било је можда ту пар овако можда неких кућа са мањим оштећењем, али било је доста на зидовима пушчаних зрна, трагова пушчаних зрна.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте приметили да је био неки, да су ишли људи под пратњом наоружаних људи, да раде нешто, да скупљају летину, овај кукуруз, јабуке?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нешто што би личило на радове.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, ја нисам видео, али на тим њиховим договорима ту разговарало се око одласка, организације одласка на скупљање те летине, бербе кукуруза, не знам шта још, али ја нисам видео.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да нисте желели да имате контакт са добровољцима. Због чега?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Рекао сам Вам, првобитно баш из тих безбедносних разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека микрофонија.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Из тих безбедносних разлога, зато што су ми непознати људи и што сам чуо да су то добровољци, знам, кажем, част изузецима и појединцима, ту има сигурно часних и поштених људи и родољуба, али из неког оно што сам чуо и из неких

искустава и касније, знам да је ту било и људи у тим јединицама такозваним паравојним формацијама, добровољачким јединицама, како су их звали, да је било ту људи са проблематичном прошлошћу, са криминалном прошлошћу.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја сам Вас разумео да сте отишли 20.-ог из Ловаса, око 20.-ог.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја не могу да тврдим, али ја мислим да сам 21.-ог ујутру, требало би да је дошло 21.-ог, дошли су поподне.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли можете да се сетите, где сте били 18.-ог?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: 18.-ог?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Био сам у Ловасу.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А где?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: У саставу јединице.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, не, на месту на коме сте, како могу, мислим, доста се тај, погибија тих људи на минском пољу, доста је одјекнуло, није то Њујорк, мало место Ловас, а да ништа не чујете?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, нисам чуо, био сам у саставу.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Било је ту пребацивања рањених у школу, па у Шид, као у неке Сремске Лазе?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Кажем, у саставу сам јединице која држи два километра фронта, откуд знам ја тамо још можда је километар далеко од Ловаса и остало. Значи, 18.-ог што питате, био сам у саставу те лајковачке чете, у саставу јединице.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не могу ја сада тачно одредити тачно.

НАТАША КАНДИЋ: Прво, ја ћу да наставим овај, колико се налази, колико је гробље одакле су дошли неки рафали, онда када сте Ви дошли. Колико је далеко од места где се Ви налазите?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Пазите, јединица је била, значи доле се спушта та улица, крај улице, ту је кућа са леве стране, ту је био тај пункт, па онда мислим да се диже нека падина и, бар тако, колико се ја сећам, а можда ето нека је један километар или негде, ма, не могу, хајде максимално један километар, можда није више било.

НАТАША КАНДИЋ: И Ви чујете кратке рафале одатле?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Чује се пуцњава, али било је и конкретних, конкретног пада муниције у даљини.

НАТАША КАНДИЋ: Не, кажете, то су били можда неки рафали, кратки, не знам, пет, шест. И онда друго вече, опет, пет, шест и то је било све од тих дејстава. И осим онога са крова још.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не знам да ли сте регистровани, када сам рекао да је било ту удараца муниције ту баш близу заклона, где су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не прича.

НАТАША КАНДИЋ: Не причамо о рафалима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не о томе што сте затекли када сге дошли у село, него за време боравка у селу, помињали сте у истрази, било је два пута само неких дејстава и.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, то је то, али не само да је било спорадичне пуцњаве, већ је било ту и трагова те пуцњаве.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, добро, али ја питам за ове рафале. По ономе што смо ми чули ово 18.-ог, било је јако овај велике пуцњаве.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Па Вас питам у односу на гробље, где се Ви то тачно 18.-ог налазите, када кажете, то је можда? Чујете ове кратке рафале, пет, шест рафала.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам то рекао за 18.-ти.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, Ви чујете, говоримо о овим, овом што сте описали у истрази. А онда ја сада питам за 18.-ти, када смо ми овде сведока чули да је било јако велике пуцњаве, питам, где се налазите, да ли чујете нешто?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Рекао сам у саставу тог дана, чак и нисам тог дана чуо, пазите, фронт је два и по километра, можда сам био ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само према микрофону се окрените, да бисмо могли да чујемо.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Можда сам и два километра био, можда, ако сам био на крају чете

НАТАША КАНДИЋ: Ево сада, значи, Ви имате то искуство, значи са пуцањем ако се пуца, не знам, на удаљености од четири километра, хоћете Ви да чујете тамо где се налазите, рафали испаљују се, логично је да се чује. Да ли се чује то?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам ја то чуо.

НАТАША КАНДИЋ: Питам Вас објективно, да ли се.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није се чуло, значи нико није дејствовао на нас, па да сам се нешто заинтересовао да ли се чује, шта се чује. Чуло се ту у околини, чуло се у месту, и сада ако сте негде у једном крају села, Ви сада не знате где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Вељовићу, и тог дана 18. октобра 1991. године, да ли сте чули неке експлозије?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули неку масовнију пуцњаву?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам, не сећам се, нисам, не сећам се, не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево да завршимо.

НАТАША КАНДИЋ: Где се тачно налазите физички?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Физички се налазим, госпођо, у саставу чете која је распоређена.

НАТАША КАНДИЋ: Где је тај састав чете?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не могу тог тренутка.

НАТАША КАНДИЋ: Конкретну локацију?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не могу тог тренутка рећи да сам био на овој тачци овде, на овом месту, можда сам био на крају тамо, где је била команда, хајде да узмем да сам био где је била команда чете, где је тај пут тамо према, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овамо се окрените.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Опростите, опростите, тако да, значи негде нисам био сигурно ту на том делу који је испред. Чета је на дужини од два километра, тај простор.

НАТАША КАНДИЋ: Тог дана, 18.-ог, Ви кажете ништа, нико из Ваше чете ништа не зна, не обавештава Вас ништа?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не обавештава ме ништа.

НАТАША КАНДИЋ: Ујутру 19.-ог чујете од Божице и од?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Тог дана, ја немам, немам ја, немам сазнање, сигурно командир чете о томе шта се дешавало.

НАТАША КАНДИЋ: А шта чините следећег јутра када чујете за тај догађај?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, ништа шта да чиним то, догађај није везан за моју јединицу, не знам за јединице које су биле тамо на том делу. Шта имам ја са тим.

НАТАША КАНДИЋ: Али чујете да је почињено убиство, да су убијени људи?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, шта ја имам са тим, шта ја могу ту.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, шта Вама правила службе налажу када добијете, имате сазнање да се догодило?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: То су требали да одраде, обавесте те јединице које су тамо биле, које су то радиле. Пазите, ја поново кажем да

су то све самосталне јединице, сваки има свој задатак. И ти који раде тамо, њихова је дужност да обавештавају.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, код истражног судије Ви кажете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајдете преко председника већа нека иду питања.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Прво, он није чуо никакво убиство, мислим немојте да сведока. Ако неко погине, не мора да значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите, нисам Вам дала реч.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Извињавам се.

НАТАША КАНДИЋ: Молим Вас, ови људи га обавештавају о томе да су страдали, овај, да су страдали на минском пољу ови људи, пошто је такође у истражном, у истражном поступку каже, овај, да је, објашњава свој однос са овим потпуковником Димитријевићем, питам сада, да ли га он на било који начин обавештава, комуницира у вези са тим што је чуо од људи код којих спава?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се после тог сазнања, то када пијете кафу ујутру код ових људи, чујете неки ванредни догађај, нешто, да ли Ви комуницирате са потпуковником Димитријевићем или било са ким или са неким из тог месног руководства?

НАТАША КАНДИЋ: Или Љубаном Деветаком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се то десило, шта је то било?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам, нисам, право да Вам кажем, ништа, шта ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од кога, рекли сте, када сте износили Ваш исказ и на моје питање сте рекли, да сте чули да су заробљеници вођени у разминирање. Од кога то чујете?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Опет ту од тих мештана, од људи који су у месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега се Ви не обраћате овим људима који су ту у неком руководству, да чујете од њих, шта Ви сада имате да причате ту по селу нешто?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Чуо сам причу и нећу, не интересује ме, није у зони моје одговорности, није мој задатак био и нећу уопште да се уплићем, рекао сам Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли логично објашњење да Вас не интересује да на тамо неком делу, а имате те пунктове где су смештени, да Вас не интересује и зашто неки ванредни догађај?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Догађа се ван моје јединице, просто ван јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте истражном судији да се то десило управо ту близу где је тај пункт?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није то баш близу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то удаљено?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја сам рекао можда и до километар, пет, шест стотина метара, километар, откуд знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Судија, имам један приговор. У свом исказу из претходних поступака и тако даље, сведок, адвокат Слободан Живковић, сведок је рекао да је он присутан у Ловасу као саветодавно лице. Значи, он нема никакву, никакав командни кадар. Ми стално овде питањима инсинуирамо њему да кажемо, шта је он предузео. Он не може ништа да предузме, јер он нема командни карактер, значи његов вод и постоји господин Лукић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумели смо.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Ми стално му постављамо, е што ти то ниси урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није стално инсистирано.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Али, углавном се тако нека питања постављају. Значи, он је човек рекао да је дошао да помогне својим, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите, идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, приговор само у односу на колеге. Дакле, овде је реч о сведоку, није окривљени, колико ја знам, колега не брани овог сведока, не разумем интервенцију ову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И нема саветника у војсци.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је сада ово, седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је сада ова дискусија, није ово посело у пола три, па сада. Идемо са питањима.

НАТАША КАНДИЋ: Ја сада молим за једно разјашњење. Данас је сведок рекао у једном тренутку да је добио обавештење да су људи изведени и одведени на минско поље. Пре тога је употребио израз да је добио, чуо, чуо је да су одведени да разминирају минско поље. Судија данас такође пита, од кога сте чули да су вођени да разминирају минско поље и Ви одговарате, сада нам разјасните, да ли сте чули да су они вођени да разминирају минско поље или на минско поље?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, то што сам чуо и колико сам обавештен, да су они вођени на минско поље.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ајде да узмем, не знам како сам.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте да су вођени да разминирају, да рашчисте, не, да разминирају минско поље. Онда на судијино разминирају, Ви потрђујете, односно слажете се, а онда у једном, само једном сте рекли, одведени су на минско поље.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Добро, нека буде, ево одлучићу се за, ја не могу сада, како сам рекао, али.

НАТАША КАНДИЋ: Врло је важно, врло је важно да нам кажете.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нека буде да су поведени на разминирање минског поља.

НАТАША КАНДИЋ: Ако је тако, онда Вама неко каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, окрените се Ви господине Вељовићу, према мени. Пуномоћник ће преко мене да поставља питања. Немате разлога да се окрећете, овако прво због транскрипта, неће се чути. Гледајте, имате монитор и тако.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Разумем, разумем.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок нам каже да је чуо да су одведени да разминирају минско поље и сада је потврдио то. Сада следи значи питање, значи од кога он чује да је тамо минско поље? Да ли тај ко му каже да иду да разминирају овај минско поље, тај му каже да је тамо минско поље? Нека нам каже, од кога чује значи да је тамо минско поље?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Чујте, ја не могу да се, то је било после коментара на месту, ја сам Вам рекао да сам чуо да су заробљеници изведени да разминирају минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога, и ја сам Вас питала, од кога сте то чули?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па не могу, ту у месту, откуд знам, ја сам контактирао са тим људима, мештанима и остало. Не могу ја сада да се сетим од кога сам чуо, па не могу, осамнаест година је прошло, где ће се човек сетити.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Да ли је он у пракси имао случај да се људи из села воде на такву врсту послова?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, да ли је њему било природно, нормално, да се људи из села воде на такве послове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исто питање и то се одбија.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је имао 19.-ог, следећег дана, да ли је неко из његове чете, из других чета, из његове чете, да ли је долазио код њега да пита шта се то догодило, да ли је тражио неко објашњење?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од војника питао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је он, пошто нам је рекао да је он, овај, када је дошао у село, да је схватио да је тамо Љубан Деветак главни, да ли је он ишао код њега да га пита, шта се то догодило?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Адвокат Крстић, бранилац Љубана Деветака и Милана Девчића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто преко суда питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево, ја знам унапред, па нећу бити навалентан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја прво пустим директно, па када неко прекрши.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У реду, у реду. Судија, ја сам први пут данас задовољан оно што је веће питало, а и с оне стране што су питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја Вас молим да се оставите тих коментара и оцене тока претреса. Директно пређите на питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, зато што ми скраћујете ми време, због питања, то хоћу да Вас похвалим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо то, нема шта да нас похваљујете, то се и не ради током суђења.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, боље ја да питам, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, господине Крстићу, немојте да губимо време. Овде човек стоји, да ли хоћете да седнете, господине Вељовићу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нећу да седим, имам проблема са хрскавицама у колону и са притиском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, зато седите.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, издржаћу, издржаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда седите.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, хоћу да издржим, хоћу да издржим, ја сам овде да кажем оно што сам чуо и видео, ја хоћу на ногама да издржим, мушки.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако могу да наставим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте, господине Вељовићу, данас, ако сам добро разумео, сетили се неких ствари којих се нисте сетили први пут када сте саслушани у ВБА; када сте пред истражним судијом саслушани, али ја Вас пре тога питам, колико пута сте давали изјаве и где на ове околности у Ловасу? Да ли можете да се сетите?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Могу, како не могу да се сетим. Дао сам Служби, Војнобезбедносна агенција, први контакт је био са њима.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Када?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, имам ја то.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, када, колико?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не могу да се сетим, имам, имам, чувам, изјаву своју чувам у ташни, то, стоји ми позив и имам такође позив који сам добио од истражног судије где сам дао изјаву. Не могу да се сетим који је датум био, имам, то у ташни.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То имам, то имам. И ово данас трећи пут?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: И ово трећи пут.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, данас сте у неколико наврата, ја ћу Вас подсетити, у детаље, рекли сте, прошло је осамнаест година, чињеница је, свима је прошло осамнаест година, многе ствари су се заборавиле и тако, али да сте се након тих изјава, ипак нешто сетили, нешто нисте знали онда, нешто сте се сетили. Од кога и на који начин сте се сетили, од последњих изјава до сада, па сте нешто рекли сада, а нисте рекли онда? Да ли сте ме разумели? Да ли сте контактирали са неким, да ли сте гледали Б-92, да ли је разговарао неко са Вама у припреми за овај разговор и тако, од кога сте се то сетили неких детаља, а ја ћу Вам поменути детаље којих се нисте сећали у истрази, а данас се сећате?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Размишљао сам после тога, да ли, пазите, први пут се појављујем, сада су ту питања и тужилац и остало, човек у том моменту.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте начелник СУП-а, да Вас подсетим.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Уосталом, једноставно, прошло је време и онда после размишљам, хајде, говорио сам о том догађају, шта је опет везано за тај догађај и тако, па сам неке ствари повезивао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи, сами сте дошли до закључка да нешто нисте рекли раније, па сте имали потребе данас да кажете?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја ћу Вас питати опет ово. Али пре тога да Вас питам, Ви сте пензионер сада и рекосте да сте били радник МУП-а, начелник МУП-а и тако даље. У то време, ја ћу се ограничити, судија, само на ово време, ако ми дозволите, дакле, у то време када је формиран тај ТО тамо у Лајковцу или где, у Лајковцу, добро, ако сам разумео, Ви сте постављени за командира те чете, да ли је тако? У ком својству сте били тамо, да ли као саветник или професионално сте обављали посао у ТО Лајковац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао да је постављен за командира чете ТО Лајковац, него да је он човек из штаба територијалне одбране Лајковац и командир чете је био Драган Лукић.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е ја питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи питање?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је професионално и колико обављао послове у територијалној одбрани Лајковац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нарочито ово време ме интересује, не пре тога ни после тога.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Обављао сам послове у ТО Лајковац укупно мислим пет година. Ја сам се у октобру месецу, значи 21.-ог вратио у Лајковац, ја сам већ у децембру месецу постављен за начелника СУП-а Лајковац поново, пошто је истекао мандат. Хтео сам Вама то да кажем, па сте ме прекинули. Били су мандати, требао сам да пођем у СУП Ваљево, регионални СУП за неку од функција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, опет Вас прекидам, јер све после догађаја нам није битно. Значи, пре догађаја у месту Ловас, пет година сте обављали професионално ту функцију команданта у штабу ТО?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: У штабу територијалне одбране, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте и у ком својству били на Косову?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Био сам и на Косову.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Када и од када?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: У саставу полиције 1998. године, био сам на Косову у својству једног команданта одреда Посебних јединица полиције, али «Б» варијанте, резервног састава полиције.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У ком месту?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Био сам у месту Пећ и у месту, у месту Србица које је припадало под СУП Косовска Митровица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате то да ширите причу, то нам није битно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, битно је, за неке смо утврђивали овде, оптужене где су све били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За оптужене је битно, јер се ранији живот, ранији живот оптуженог као учиниоца, суд утврђује и живот после, а за сведока није битно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Потпуно Вас разумем, опростите, опомените ме слободно. Дакле, само једно питање из тог дела. Да ли данашње

сећање и присећање неких детаља има везе са боравком на Косову или нема?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од каквог је то значаја?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Врло је значајно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли уопште нешто?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не разумем питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, ја сам питао.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не разумем питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли Ваш боравак на Косову тамо где сте рекли и у ком својству као припадник и као командант Специјалних јединица, има везе са присећањима из овог догађаја данас када сведочите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, какве везе имају та два догађаја.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја ћу Вам рећи какве има везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али, добро, сада нећу.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ако дозвољавате, нисам био командант Специјалне јединице, нисам био командант Специјалне јединице.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, ја сам лаик, ја се извињавам.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Немојте баш тако.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро. Ви сте данас на питање председника већа, а и у истрази, рекли када је са пуковником Ђокићем, када сте дошли код пуковника или потпуковника, свеједно, Лончара, овог у Товарнику. Шта је био Лончар тада?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Лончар је био командант те бригаде, оклопно-механизоване, да ли је прва, друга, уосталом, право да Вам кажем, ја не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је то била, Ловас да ли је припадао тој команди где је Лончар био командант, зони одговорности, такозваној?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, како да није, када нас је послао Лончар тамо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је. Тада сте рекли, у истрази, 19.06.2007. године, а и данас сте поновили нешто, а ја ћу да Вам предочим Ваш исказ, а богами, и исказ Ђокића истог дана, о Вашем задатку у овом својству у којем сведочите данас, односно у својству у којем сте били у Ловасу. «Лончар је дао задатак»; опростите, то је 19.06.2007. године, записник пред истражним судијом, страна 3, односно у транскрипту 286/18, први пасус – «Одатле смо пошли још, да кажем, да када је Лончар дао задатак, Ваш је задатак, значи да пођете», то Ви сада

интерпретирате Лончара, «ујутру, уђете у Ловас, тамо нема никаквих проблема, тамо је све мирно, јавићете се руководству, ступићете у контакт са руководством Месне заједнице».

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Места.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Чекајте, ја ваљда умем да читам, ја читам ово што пише овде.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја се извињавам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само дозволите. «Руководству Месне заједнице и Ваш задатак је да организујете одбрану насељеног места Ловас, кружну одбрану са те две чете». То Ви интерпретирате на питање истражног судије, да је то Ваш задатак. Данас сте га такође поновили.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, апсолутно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је тако?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Апсолутно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Пуковник Ђокић, саслушан у својству сведока, истог дана, транскрипт 248/15, трећа страна, говори о Вашим задацима, такође пред Лончаром, био је и он присутан. Па, он нешто шире, пошто је виши командант, он је имао четрнаест тих општина и тако даље, да ли је тако? «Истичем да јединице територијалне одбране, Четврта оперативна зона и ових осталих зона, било је укупно осам у Србији, нису добијале зону одговорности у Славонији и нису извршавале самостално борбена дејства». Па каже, «основна намена била је одржавање реда, спречавање крађе и помоћ у успостави власти»: Сада Вас ја питам, да ли сте Ви знали за овај задатак успостављања власти и шта сте по том задатку Ви учинили у Ловасу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја то сада први пут чујем од Вас.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте били на састанку код Лончара са Ђокићем?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Рекао сам у почетку да сам био, примио, командир чете је примио задатак, био сам присутан, а то што Ви кажете, тај задатак уопште примио није, а шта је рекао пуковник Ђокић, ја то не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево, ја сам прочитао шта је рекао. Да ли сте били заједно са пуковником Ђокићем или посебно код Лончара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да то први пут чује.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, ја зато и предочавам. Питам, да ли је био одвојено код пуковника Лончара или са Ђокићем? Нисте ме чули?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били заједно тада када Вам је он?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја сам то у почетку рекао, да смо дошли заједно да примимо задатак. Не знам да није, добро, нећу да коментаришем ништа, у реду је, значи, није тачно да је тај задатак

примила јединица, шта је он рекао, ја не знам, то човек нека каже, нека потврди да то одговара, пуковник Ђокић шта је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми, да ли сте на било који начин Ви узели учешће у успостављању неке власти у Ловасу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, рекао сам на почетку гласно и јасно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, сада Вас враћам на ово, то је председница већа већ питала, али хоћемо да Вам предочимо, односно ја желим као бранилац да Вам предочим изјаву другог сведока на околности минског поља. Ви сте објаснили на истом записнику, пред истражним судијом, транскрипт 291/18, страна 8, на питање истражног судије, «добро да Вас ја питам, да ли је Вама познато да је у време Вашег држања те потковице»; Ви сте објашњавали који задатак, «је било негде неког минирања било ког дела терена на Вашем подручју?». Ви одговарате: «Није ми познато, није ми познато»: Дакле, Ви о минирању и данас сте рекли, да не знате ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто Ви сада то понављате? То је рекао у истрази, то сам га ја питала, рекао је и Ви сада то понављате. Зашто?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево, сада ћу Вам рећи зашто. Господин Савковић саслушан у својству сведока, 19. јуна, значи истог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам му исто ја предочавала.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, на другу околност, на његову улогу, управо на његову улогу, јер је овде рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто, предочено му је, да видим да ли је нешто ново.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Мало детаљније, ево, ево, Ви ме зауставите. Истражни судија тада на страни 316/20 транскрипта пита Савковића: «Кога је обавестио о минирању четири поља» и тако даље и конкретно овог поља где се догодио овај немио догађај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је исто питање било.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само да завршим, судија, дозволите, молим Вас, немојте, бићу кратак заисга. «Да ли сте неког обавестили?». Савковић каже: «Да». На питање «кога», «обавестио сам команданта места»; потенцирам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто то, ја сам му предочавала, где сте Ви били?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Команданта места, он каже, «да». И сада објашњава: «Ја мислим да је то, мислим из лајковачког територијалног одељка био командант, мислим, командант места»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Крстићу, све је то човеку већ предочено, ја као председник већа му предочила.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесте, рекли сте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сада?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али нисам чуо ово за командант места, да ли сте, зато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, и то је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зашто ми не кажете, нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морам ја да Вам причам, ваљда пратите претрес.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, не. Дакле, када је реч о овој функцији команданта места, ја молим суд да сведоку предочи дозволе за кретање у селу, где су потписивали пуковник Николић и пуковник Ковач, а у функцији команданта места, с обзиром да је сведок рекао да никакве дозволе није давао, нити је он био командант места, па ја питам, како су могли пуковници Николић и Ковач да буду команданти места, а он није био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, одговорите на то питање, с обзиром да у списима предмета постоје неки писмени докази, неки људи, значи војни који су дошли после Вас су издавали неке дозволе, командант места потписивао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Разумео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам Вас питала у вези овога, Ви сте рекли «не»:

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Прво, командант места као командант, значи то је лице које је на челу команде неке. Та команда мора да има своје органе, командант мора да има свог заменика, командант мора да има своје помоћнике, МПС-у, безбедњака, обавештајца, позадинца, оперативца, то је читава једна, то је десетак људи око команданта и он формира своју команду. Колико ми је познато, господин пуковник Лончар он је био, добро, није ми довољно то било јасно и познато, на челу неке јаче, веће јединице, можда ранга пука, можда дивизије, не знам, јер он има ту команду. Он има све те људе, он може да формира, уствари да постави ту своју команду, он је на челу командант и има своју команду. А Градимир Вељовић који нема ни човека уза себе, нема од обезбеђења да формира команду и командант места, а то су смешне ствари чисто.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Колико сте Ви људи имали под Вашом командом у Ловасу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја под мојом командом нисам имао ниједног човека, четом командује командир чете и тој лајковачком четом је командовао командир Лукић Драган, а ја сам ту био као стручно лице из штаба да му помажем у обављању тих послова. То сам рекао

неколико пута и зашто се понавља, понављају та питања и замарам се овде.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја се извињавам ако Вас замарам, али ови људи су у притвору.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Добро, добро, свака част, али причали смо о томе, па због тога да се не понављамо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Онда, у ком својству Ви код пуковника Лончара присуствујете, у својству саветника или начелника штаба?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам ја саветник, ја сам лице које се упућује за стручну помоћ командире чете, јер сам у договору са командиром чете, пошао сам да обавестим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зашто Вама пуковник Лончар издаје задатак онда, а не командире?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: На првом састанку издао је командире, не Вељовићу, командирима чета се издаје задатак.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али Ви објашњавате да је Вама издао овај задатак, губећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тише мало.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Губећи и овај налог и обавезу што Токић каже да организујете и цивилну власт. То сте рекли Ви у истрази, да је Вама рекао.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: На том састанку нама из територијалне одбране, командирима чета и једном и другом и мени који сам био ту, нисам био.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро. На страни 287/18 транскрипта, Ви сте говорили о овом обезбеђењу, материјалном, грађевинском, блокова, заклоне, даске и тако даље.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: То је све позадинско обезбеђење.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Споменули сте и дрва. Каква дрва и за шта дрва и ко Вам је то обезбеђивао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ту је у селу било поред тих кућа, а уз куће, постојале су, то је јесен била, припремљена дрва. Питао сам, да ли смемо да узмемо тих дрва, да се људи угреју, људи су на положају, у рововима, у бункерима, неће да се смрзавају, да заложу ватру.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Кога сте питали?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Те људе који су задужени за позадинско обезбеђење, не могу тачно да се сетим и да тврдим, ето можда сам и господина Радојчића, можда, то мислим да није битна ствар.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Моје питање је било усмерено на то, да ли сте питали власника тих дрва?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, и власнике где су били, где није било, узимали смо та дрва и ложили ватру.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Где није било власника, узимали сте?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, шта, узимали смо, шта, да се грејемо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Реците ми, где сте се хранили за то време, ако сам добро разумео, били сте четири дана тамо, како је била организована исхрана војске, на терену, а где Ви?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Прва два, три дана, имали смо залихе хране које смо понели са собом, ту су углавном били суви оброци и остало, а после када је почела да ради та кухиња, у задрузи, ту се обезбеђивала храна и за храну је ишао баш из лајковачке чете, ишао је командир лично, те преузимао са тамо неким људима са собом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где се Ви храните?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја се храним у чети, ја сам у чети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У саставу чете?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, Ви идете из центра села по тим ободима и тамо једете?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, где се нађем, ја у јединици, ту једем, ту се дели храна, иде се од пункта до пункта и делила се храна и да се ту, имао сам своју порцију и ту сам се хранио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада ишли у задругу да се храните?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Никада у задругу ушао нисам, пролазио сам поред задруге, док сам обилазио тај крајњи пункт тамо према.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту је где механичка радиона, да ли сте тамо некада ушли?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте некада ишли у школу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам, не знам, право да Вам кажем, ни где је школа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Данас Вас је председница већа питала, ко је био командант територијалне одбране, односно тог одељења, како Ви кажете тамо, Ви не можете да се сетите. Тако сте рекли данас, да се не сећате, а у истрази на страни 6, транскрипт 289/18, на питање истражног судије, а Ви кажете: «Јесте, на челу тог одељења био је Воркапић, неки, сада, да ли је био Милан Воркапић»: Сада, ја питам.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја сам и данас рекао, тај човек је распоређивао те људе, видео сам да долазећи да распореди те људе.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али овде сте рекли да је на челу био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте да објасни.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Извините, извините.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Распоређивао је те људе, ту на стражи, видео сам човека где разводи те људе на стражу. Претпоставио сам да је он, не мора да значи, нећу да грешим душу, и ако није он био командир тог ТО, ја се извињавам човеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви не знате ко је био командир?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, рекао сам да, претпоставио сам да је тај човек, тај Милан Воркапић који је тај возач после био који нас је превезао, претпоставио сам да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваша претпоставка?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Претпоставка, претпоставка.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на основу чега претпоставка?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, зато што је разводио те људе ту, видео сам, да их разводи на та, претпоставио сам, на та стражарска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На основу тога претпостављате?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да је он, да је он, ето једино.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како то тако, на основу тога претпоставка?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, разводи, поставља стражаре, постави стражара, овде смењује стражаре и тако.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја ћу се вратити на ово, али онда да питам одмах, када је већ реч о претпоставци, па да ли сте тако претпоставили и да је Љубан главни тамо јер је водио тај састанак када сте Ви наишли или Вам је рекао да је главни?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Љубан ми се није, Љубан ми се није представио да је главни, ја сам командант места, није ми тако рекао, не могу ја да кажем.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Него сте Ви претпоставили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сачекајте, када поставите питање, немојте човеку да скачете у пола одговора.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Али, када човек председава састанком и председава и после, налазим их где заседају, председава, него шта је него главни, по мени је главни човек тамо, шта ћу ја. Није ми се легитимисао нико од њих, ја сам командир тај, ја сам командант тај, нису имали право, нити је то моја дужност била да тражим то од њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то што иде са Вама код Лончара?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, ето, значи опет ту има неку улогу, зато он иде са мном код Лончара, зато што и на основу тога може, закључио сам, на основу тога, поред осталих ствари.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То ћу Вас посебно питати, сада. Дакле, враћам се на овај Ваш одговор у истрази и ово што сте данас рекли, да претпостављате да је био тај Воркапић. Зашто онда у истрази нисте претпоставили, него сте рекли да је Воркапић командант, командир, пардон, командир?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Овог ТО, ТО, је ли?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Те чете, тако је. Пита Вас судија: :«Моје следеће питање би било, знате да је постојала нека јединица територијалне, локалне територијалне одбране?». Ви одговарате: «Јесте, на челу тог одељења био је Воркапић неки»; не кажете претпостављам, него кажете, ко је био. Е сада претпостављате.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Можда нисам претпоставио, претпостављам да је он био, кажем, извињавам се човеку ако није он.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта је тачно, онда када сте били сигурни или сада када претпостављате?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Причам, сада када причам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сада је тачно да претпостављате?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Претпоставка.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако реците. Онда нисте знали, сада сте ближи догађају?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објашњавао је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли могу да замолим, стављам примедбу на овакву врсту питања, јер то није коректно, није довршен текст, јер дословно пише, «Јесте, на челу тог одељења био је Воркапић неки, ваљда, да ли беше Воркапић не знам»:

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, Милан, да ли имате Ви наочаре?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Био је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не зна да ли је Милан или се другачије зове, али Воркапић.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Воркапић, да, али Ви нисте до краја прочитали. Рекао је не зна.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Шта, да ли не зна како се зове?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте у праву, тужиоче, рекао је овде да је Воркапић Милан био командир територијалне одбране и то је тако унето, а сада појашњавамо шта је то, човек данас мени прича, не зна ко је био, а није сазнао никада, а овде као претпоставља. Да ли сте због те претпоставке тако и рекли истражном судији?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, зато сам и рекао. Ја нисам измислио, опростите судија, госпођо судија.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: «Знам, али да ли беше Милан»; он каже, «Не знам да ли», према томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Хвала Вам, судија. Ви сте били само четири дана и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која четири дана?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја сам био десет дана, девет дана у Ловасу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али овде кажете четири дана, али добро, хајде, нећемо. У истрази четири дана кажете. Али добро, за то време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао ни у истрази да је био четири дана, него је причао човек од 11. октобра од 21. октобра 1991.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја, практично, 20.-ог је предата дужност, ми смо заноћили, па смо ујутру пошли.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, Ви сте опет у праву. Говорили сте да је дошао неки, док сте још били тамо, пуковник из Крагујевца. Како се он зове и да ли га знате од раније?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Дошао је пуковник Марко Ковач, то је јединица која је заменила ове две чете које су ту биле, рекао сам ја Марка Ковача сам упознао на једном саветовању на једној стручној обуци у Краљеву, јер је био начелник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није та прича интересантна.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Разумео сам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Дакле, познавали сте и пуковника Ковача од раније, а и потпуковника Димитријевића од раније. Сада Вас ја питам, пошто сте објашњавали у истрази да сте предали функцију, односно Ви сте сматрали тако да сте предали, потпуковнику Димитријевићу, овде оптуженом, зато што је он старији по чину. Зашто нисте пуковнику Ковачу, он је још старији по чину?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није човек био када је, пуковник Ковач је дошао 21.-ог.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зато сам пре тога и питао, да ли је дошао пуковник Ковач када је он био тамо, нисам случајно ово питао, судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је Ваше питање везано за то?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Моје питање је, зашто није старијем пуковнику него потпуковнику, када и њега познаје?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Предао дужност, него баш Димитријевићу? Он је објашњавао зашто, судија га истражни пита, да ли имаш наредбу, немам наредбу, али га знам, од раније, па виши чин. Е сада, у исто време долази још виши чин и исто га познаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте затекли тог човека из и да ли сте му предали дужност?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Рећи ћу Вам, па ја сам био јасан, тај човек, тај пуковник Ковач, долази 20.-ог, тек 20.-ог, а Димитријевић у Ловас долази 14.-ог, 15.-ог, знате и тог пуковника Ковача ја сам знао, водио је ту обуку и то саветовање, човек није мене знао, ја сам се тада и представио да сам био и одакле га знам и тако. Ја сам њега, знао сам за пуковника Ковача, са тог саветовања и сада га видим ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас бранилац, зашто Ви њему не предајете неку дужност и да ли је неко, ја Вас питам, да ли неко предаје дужност, даље упознаје га где ће да се смести од војних структура?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И да ли је он присутан?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Они су дошли и обишли смо тамо где су људи наши распоређени на те положаје око села. Њетови људи, група официра погледали су те пунктове и они су развели своју војску по тим пунктовима. Ту никакве примопредаје, није могао ни потпуковник Димитријевић да му преда, каква дужност, није потпуковник Димитријевић био командант тамо, није му могао. Потпуковник Димитријевић није могао бити командант, објаснио сам мало пре, командат има команду своју, има људе, овај је дошао са великом јединицом, он преузима све ту и командује. А какав је потпуковник Димитријевић, он није био командант ниједне јединице, он је стручно лице, ту само да нам помогне да нам се нађе при руци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто као Ви?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Као ја ово што сам био док није Димитријевић дошао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А моје питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је Димитријевић дошао, онда, Ви сте стручно лице, а он је стручно лице?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је он дошао, Ви сте мање стручно лице и?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Само се враћам у чету своју овамо, ништа, ја сам са људима у чети. Како нисам добио ја одликовање неко када сам командант тај био или чин неки, унапређење.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Неки су добили.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Јесу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Неки, кажем. Ви сте и данас споменули да сте имали неки, неки, овај, питали су Вас па нећу то да понављам, неки инцидент, видели сте тамо како се ове добровољачке јединице понашају,

пуцају, шенлуче, возе и то, то све сте рекли на питања и овако, ја Вас то не питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто Ви морате да причате шта нећете да питате.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, нећу зато што сте питали већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Губимо време, треба и оптужени да дођу до речи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, судија, имамо ми и сутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми данима већ слушамо на претресима шта Ви нећете да питате. Поставите питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Бићу краћи, нећу да питам, дакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Губимо време са Вама много, јер Ви ту сада причате шта нећете да питате.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја да нисам ту, Ви би били много краћи, није проблем то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Само да ја кажем. У истрази.

Адв. МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Могу ја да предложим нешто? Да само окренемо редослед ствари, када су у питању браниоци, да колега пита на крају да би убрзали ствар, пошто овако, мислим да ће ово да траје у недоглед.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Овако како председник већа каже, то је увек било тако. Дакле, на страни, данас нисте споменули, а у истрази јесте, 294/18, транскрипт, када сте имали тај инцидент са неким млађим човеком, «мислим да је био из Панчева»: Данас то нисте споменули.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта хоћете да питате?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, питам, да ли и даље мисли да је из Панчева или више не мисли да је из Панчева?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Мислим да је из Панчева.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А зашто данас нисте то рекли?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, није ме нико ни питао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Питам само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам од каквог је значаја то што питате.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ево, сада кажем да је био из Панчева, знам јер су људи ови моји разговарали са њим, из Панчева је био.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је то неко од ових који су оптужени овде? Зашто ме гледате тако, слободно реците.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, не знам ја, госпођа судија ми је прочитала ко су оптужени, право да Вам кажем, осим четири, пет људи

које сам ја тамо, ја те људе не познајем уопште, ја не могу да кажем да ли је то тај, то је млађи човек био.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Вас је у истрази истражни судија питао за те надимке, Ви сте и данас рекли на питање члана већа, «Аждаја»; «Робијаш»; Продан, «Ала»; ја мислим да је то Аца, али није битно, «Пера Вашка». Судија, хоћете да умирите овога што приводе из Панчева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Оптуженог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да реагујете, идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Како да не реагујем, он реагује, ја реагујем на његову реакцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво је Ваше питање за сведока?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Моје питање је, истражни судија пита, «Аца Коњ», нисам то ја рекао, то истражни судија каже, а Ви одговарате: «Ама, кажем Вам, имало је свих животиња»: Шта то значи?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Надимци, имена животиња, у том смислу сам мислио, «Аждаја»; «Ала»; не знам, судија ме пита за тог «Коња»; а шта су него имена животиња.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли се сећате тих надимака, то Вас питам?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не сећам се тог «Коња»; не сећам се тог «Вашка» и то што кажете Ви сада ту, немам појма.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али кажете, било је свих животиња?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: «Ала» и тако.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, одговарате, ја зато и питам, да нисте одговорили, не бих питао.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја сам рекао шта сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он то рекао у истрази.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, зна «Аждају» и «Продана» и онда му истражни судија помиње неке надимке, «Пера Вашка»; не, помиње «Аца Коњ», он каже «ма, имало је свих животиња» и шта сада?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли од тих животиња, тих надимака, да ли има неко ко је окривљени, овде оптужени, то питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо га питали, човек каже да не зна.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро судија, у реду.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Госпођо судија, нисам рекао да знам, него сам чуо за те надимке.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Мало пре сте објашњавали да нисте знали ко је командир територијалне одбране. Питао Вас је истражни судија, сада Вас поново пита истражни судија, на записнику истом 295/18, а Ви

одговарате: «Па, да Вам кажем, први сусрет тамо са тим људима, који су били можда пет, шест њих, на окупу, овако, Љубан, видим да је био на челу те групе људи и са њима се углавном и са њим сам углавном и разговарао: А после дошли су и имали су ту територијалну одбрану, рекао сам малопре, да овај Воркапић Милан је био командир територијалне одбране»: Опет понављам, ја Вас поново питам, да ли знате ко је био командир територијалне одбране?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте десет пута исто питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, два пута је већ одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појаснили смо, човек каже да не зна и да је претпостављао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али ја питам, тада је одговорио, да ли и даље претпоставља?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо већ разјаснили.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи, и ово је била претпоставка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајмо још десет, двадесет питања, колега седи до Вас, то су све питања која би он требао да појашњава.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, он зна за неке по функцијама, за неке не зна, то је суштина. А нећу ја да питам, то колега треба, таман посла. На срани 296/18, на питање истражног судије, Ви одговарате како сте ишли и то други дан, са Љубаном код пуковника Ковача.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког Ковача сада?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Лончара, пардон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како гласи Ваше питање? Да ли знате Ви да формулишете питање, а не да овде читате цео транскрипт из истраге, нема потребе, поставите питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Има потребе, данас је другачије рекао, па да му предочим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, како гласи питање?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево како гласи питање. Да ли сте, када сте отишли са Љубаном код пуковника Лончара, били заједно код њега на састанку или је он остао дуже или је сам ушао или сте заједно ушли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причао је у свом исказу, изнео је да је Љубан остао нешто мало после њега.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е сада ја предочавам његов исказ из истраге, судија, то ми је јако важно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, шта то значи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево, па дозволите ми. Тада сте рекли, пита Вас судија: «Да ли Вас је примио пуковник Лончар и једног и другог заједно или појединачно?», а Ви одговарате: «Па, заједно нас је примио, имао је тамо неке, не знам неку делегацију, па смо сачекали мало

испред и онда смо ушли на кратко, има ли шта ново, нема, господине пуковниче, односно, било је, друже»; тада Ви се исправљате, «ја сам људе распоредио, људи су добро, нема никаквих проблема, тако извршавамо задатке које смо добили и ништа посебно» и завршавате. Тада нисте споменули ни вреће, ни људе за сахрану, ни први пут, нити да је Љубан остао када сте Ви изашли, а данас помињете. Шта је тачно?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Највероватније да ме истражни судија није питао шта је Љубан том приликом.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, питао Вас је, да ли сте били заједно, Ви сте рекли «заједно»:

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Заједно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А данас кажете, «остао је сам».

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да, када смо завршили, пошли смо, он је упитао да га још нешто пита, ја сам сачекао док је он завршио са њим.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, зашто онда нисте у истрази то рекли?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није ме ни питао истражни судија.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ни данас Вас нико није питао.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да ли смо заједно изашли.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И данас Вас нико није питао, па одговорили сте.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја сам и рекао после онога да ипак.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, значи ово је данас што сте се сетили, онда се нисте сетили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чему је проблем, то је Ваш клијент износио у својој одбрани.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, ја говорим, ја хоћу само да видите како сведок говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја овде очекујем да појашњавамо битне ствари, а не да се бавимо нечим што није ни спорно. Изволите даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Није спорно да су били заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и причао је Љубан Деветак у својој одбрани у вези тога да је добио од пуковника Лончара неке аутоматске пушке или полуаутоматске, да је добио неке униформе за раднике у задрузи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Уопште није спорно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ове вреће и шта сада Ви то?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али, сведок се тога не сећа, а био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сетио се данас је причао, у чему је сада проблем да ми губимо време овде да слушамо, и оно што је Љубан Деветак причао и ово што он данас прича?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ако Ви верујете овом сведоку, онда ћу ја да седнем одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, то онда значи ако то није тачно, онда није тачно ни што је Ваш клијент причао у својој одбрани.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Немојте да закључујете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, Ви кажете да то није тачно. То је причао Љубан Деветак у својој одбрани, то он данас прича, и сада Ви ту нешто театрално појашњавате као да је то сада.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, немојте да ме мрзите толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас не мрзим, али ове колеге, није коректно према њима и према оптуженима, да одузимате свима нама оволико времена. Ево Ваш клијент има вероватно питања доста битних.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Има, ваљда, ево није далеко, доћи ће он и сутра, није проблем то. Ако имамо проблем са Хрватима, шта је проблем, ваљда да испитамо, да видимо јел овај сведок све време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Проблем је у томе да Ви наставите и завршите са питањима. У томе је проблем, а не да овде губимо време.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте Ви у том својству у којем сте били у ово време које сте били у Ловасу, икада сем са тим газдом где сте спавали, спорадично, разговарали са мештанима села о стању, о догађају у селу, то што сте чули, што сте видели, што сте осетили и тако даље? Да ли сте уопште разговарали?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам разговарао, ето тај Љуба Крњајић код кога је тамо, тај старији човек, тако око неких ствари, иначе нисам са мештанима уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините. Вешег клијента једног мучи стомак, па да ли да направимо пар минута или да сачекамо да се заврши. Ако правимо паузу, нема шансе, немамо ми ову судницу. Ево, доктор ради до пола три, молим? Ништа Вас не чујем. Имамо ту доктора у згради, био је ту. Изволите.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Данас сте на почетку исказа рекли да сте Ви знали, пошто сте професионално обављали ту функцију, коју сте обављали тамо, у овом штабу, да јединица са којом сте пошли, не може да се дислоцира, тако сам ја разумео, ван, дакле, данас сте рекли на почетку да сте знали као радник, а није се чуло, није био укључен, питање је, ако сте знали да не може та јединица да иде у Ловас, зашто сте пристали, зашто нисте одбили наређење?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, ја нисам могао да одбијем наређење.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Како нисте могли? Ви знате да је то забрањено да се иде у Ловас из Ваљева?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: По Закону о употреби територијалних јединица, углавном су везани за своју територију.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Е сада, сигурно да је неко донео наредбу са врха или Генералштаб и остало, откуд се ја мешам, ја сам добио наређење, ја сам радио тај посао, хранио сам своју децу, радећи на том месту, ја сам морао да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јасно је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, ја зато и питам, да ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте одговор да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Из Генералштаба сте добили?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам ја рекао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Рекли сте сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, чуо је.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ко Вам је наредио да идете, а Ви сте рекли нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слушали смо све то.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ево заиста последње питање. Када сте обављали разговор, ја Вас не питам за садржину, у ВБА; у Војнообавештајној служби тамо, Безбедносној, како се зове, да ли су Вам инспектори, овај Шумарац, инспектор који Вас је испитивао, да ли Вам је показивао неке доказе, прилагао неке писмене доказе, да ли Вас је питао и прилагао, приложио неке фотографије и тако даље, у вези овог догађаја?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не? Ви сте само из главе причали?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нећу причати из пете, причам из главе.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А Ви се љутите нешто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете тако да разговарате Ви са сведоком. Окрените се.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не може ни он са мном тако да разговара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Човек каже да није имао никаквих.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не из пете, ја питам, нисам га питао да ли је из пете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво питање, такав и одговор.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро. Да ли је са Вама пре овог сведочења разговарао исти Шумарац и рекао шта да говорите овде?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А одречни сте?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја нисам сигуран, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да коментаришете.

Опомиње се адвокат Здравко Крстић да се не обраћа директно сведоку, јер је пре тога више пута опомињан да преко председника већа поставља питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље, изволите.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Адвокат Миладин Живановић, бранилац Миодрага Димитријевића. Поменули сте у свом исказу да сте Ви заменили неког у, ако сам ја добро разумео, у Лајковцу када сте требали да кренете овамо, да нисте Ви били планирани да кренете са четом лајковачком, него неко други.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Требао је, рекао сам, требао је неко да пође од тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само колега реците, како гласи питање, човек је то рекао.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Шта је био по чину то лице које је требало да иде?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није уопште битан чин, битно је да неко од запослених у Штабу ТО је требало да пође.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли се сећате, шта је био по чину?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од каквог је то значаја, с обзиром да тај човек није отишао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја сам имао четири, пет радника у штабу, неко из штаба је требао да крене, па сам напоменуо један разлог други, трећи, није битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и није човек кренуо, кренули сте Ви, идемо даље.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, битно је да неко пође из штаба, није битно ко је.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Мислио сам, питали сте ме зашто је то битно. Зато што се стално помињу ти чиновни, те не знам, капетан, потпуковник, па он је логично морао да наређује и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље са питањима.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: А реците ми, у мирнодопским условима, како функционише та чета која је отишла у Товарник, односно, ко је ту командант чете? Да ли је исто као у овом случају?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, командир чете, то је формацијски командир чете је Лукић Драган и у мирнодопским условима, за време обука, које су се изводиле годинама ту и сваке друге године та чета је морала да прође кроз одређену обуку.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: А зашто је Вас Ђокић водио код Лончара у Товарник?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, када смо дошли тамо, командири чета су пошли са пуковником Лончаром и ја, рекао сам, као то стручно лице од помоћи командиру чете, јер ипак сигурно тај један човек који ради сасвим други посао, резервиста неки, сигурно не може ни терминологију ни остало не може разумети и схватити.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Нисам мислио на Вас лично, него зашто уопште је водио те командире и тако даље, јер мислим да је Ђокић.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, да примимо задатак од господина пуковника Лончара, да примимо, на пријем задатка нас је водио.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Мислим, Ђокић је вероватно сличан чин имао као и пуковник Лончар.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, тако. Да ли је Лончар био потпуковник или пуковник, не сећам се, а Ђокић је био пуковник у то време, командант територијалне одбране штаба, четврте зоне територијалне одбране.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли је Вама познато, шта се дешава са јединицама територијалне одбране у случају да дођу у зону где постоји други командант?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, свакако као и у овом случају, оне се претпочињавају другом команданту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то било у овом случају?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, да, чим, оне су претпочињене Лончару и Лончар је био командант после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Лончар је командант, нема ту шта.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Реците ми, поменули сте неког официра из штаба пуковника Лончара и том приликом сте рекли да је он тражио од Вас да идете у Опатовац, па сте одбили, нека јединица из Крупња и тако даље. Да ли се сећате, ко је био тај и када је био код Вас?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, не могу да се сетим, ја ево, размишљао сам о томе да ли је то било у време када је потпуковник Димитријевић дошао, углавном знам да је дошао тај у команду чете, где сам био са командиром и рекао је да га је послао пуковник Лончар да ми ту јединицу пребацимо у Опатовац а на наше место да дође друга јединица из Крупња и командир чете и ја ту смо рекли њему, «ми људе да дирамо нећемо, то не смемо људима да кажемо, јер ће се побунити, напустиће они положаје, да идемо сада поново да утврђујемо положаји то»; не могу да се сетим, не могу да се сетим имена и презимена, мислим да је био у чину потпуковника. Неко је од његових из команде, од његових органа из команде био.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Ево само још једно питање. Реците ми поменули сте те рукавице, односно, одсечене крајеве рукавица које сматрате да је носио Перић, јел био још неког из његовог окружења који је имао такве рукавице?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па не знам искрено да Вам кажем, не могу да се сетим, али ето он ми је ето тако баш, ја колико знам да се ја и Перић лично упознали никад нисмо, него сам човека тако на улици видео са групом тих његових људи и то ми је мало карактеристично било и неко ми рекао па то је, то је Перић, ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он у својој одбрани износи да није имао тај хеклер, нити те рукавице, то што.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Пазите, те рукавице су ми остале упечатљиве, е сад, пазите и хеклер то је нека врста аутомата, то је врста аутомата, аутомат, мени се учинило да је, учинило ми се да је и сад мислим да је, али човек не може сто посто да тврди, пазите ипак време је, време је, неке то нису јако битне ни важне ствари па човек баш да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да не.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Мало човек овако и стаситији ипак командир, тако ми је пао у очи, ето по томе, једино по томе сам човека, ништа посебно.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Извините молим Вас, реците само још да ли је, када је Перић дошао? Ви сте поменули у свом исказу пред истражним судијом да је дошао заједно са Димитријевићем, јел то тачно или?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, ја мислим да, не знам ја кад је дошао, али мислим да то он тад није дошао и да је један део његове јединице тада дошао, мислим да он није, да он није, да он није тад тог дана те вечери дошао.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Хвала, немам више.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да је можда један део, можда један део, неки мањи део јединице, да ли је то јачина вода била или нешто, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Адвокат Јасмина Живић бранилац Перић Дарка. Господине Вељовићу данас сте рекли да је потпуковник Димитријевић дошао са намером као стручно лице са намером да помогне, од те помоћи споменули сте конкретно неку конзервирану храну, ако се ја добро сећам, да ли можете тачно да наведете у чему се састојала да његова помоћ, конкретно задатке?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Прво да Вам кажем нисам поменуо конзервирану храну него сећам се детаља кад нам је објаснио да извршимо неко запречавање па смо те кутије од конзервиране хране повезали канапом па у њих ставили каменчиће уколико би неко наишао ноћу да удари, звекећу кутије, знате, а он је нас прво због тог морала да се људи ослободе, ипак и ја јесам радио у територијалној одбрани, ипак неке ствари нисам ни ја познавао код употребе и тог оружја па нам је предложио ајде померите можда ову групу људи овде, па затворите овај простор да имате и тако, значи стручна, стручна помоћ, он је ипак професионалац човек боље зна него што зна то Вељовић, у том смислу његова помоћ је била, та стручна помоћ.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Данас сте.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Опростите, ја говорим о четама, чети Лајковачкој, говорим о Лајковачкој чети.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ја сам Вас и питала за Лајковачку чету, данас сте рекли да не знате да ли је потпуковник Димитријевић контактирао са Лончаром, пред истражним судијом изјавили сте следеће на страни 7. «пошто је био та веза сада он ја сам значи престао да контактирам са Лончаром, са командом у Товарнику, онда је он био та веза, он је после сигурно ишао тако да реферише какво је стање, шта, како», на основу чега сте то тврдили пре годину ипо пред истражним судијом, а данас кажете сасвим супротно?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Он је ишао сигурно нисам, можда се нисам ни најбоље изразио, сигурно ишао, опет нека претпоставка, највероватније да је ишао, највероватније, сад не могу, највероватније рекао сигурно је ишао, ето, једино у томе је разлика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Највероватније сигурно ишао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, уместо, слушајте, уместо овога да кажем највероватније ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви сазнање да је тај човек ишао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам сигуран да је ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам сигуран да је ишао.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: А због чега сте онда пред истражним судијом рекли да сте сигурни да је ишао, «сигурно је ишао», то су Ваше речи?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Највероватније да се нисам, нисам адекватан израз употребио, могао сам да кажем највероватније да је, ето.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли можете да определите тачан датум када је дошао противдиверзантски одред у Ловас?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, рекао сам ја мислим да одред је дошао са тим командантом, кад је дошао не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не одред него једна чета тог одреда?

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Противдиверзантски одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел тако?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја, пазите одред је једна већа јединица он има не знам колико, две или три чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, то смо разјаснили на једно од питања да није цео одред дошао, него једна чета, један део, Ви не знате.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Е сад ја, ово је само тај први дан кад сам ја видео те људе, то је била мања, после је други део те јединице дошао, ваљда, не знам, највероватније да је са тим другим делом јединице дошао, не знам стварно.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли можете да кажете у том периоду које сте оружје Ви лично имали, ако се већ нисте изјаснили?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја сам имао лично од наоружања аутоматску пушку 7,62мм.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Јесте ли Ви тражили да задужите аутоматску пушку или Вам је то припадало формацијски?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па ја формацијски нисам ни био у јединици, али сам морао имати оружје и ја сам узео аутоматску пушку да имам оружје ради личног обезбеђења као и сви што су.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: А да ли је формацијски прописано који војник задужује које наоружање?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, предвиђено је формацијом уколико јединица има наоружање које је формацијом прописано.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да ли то значи да војници из Територијалне одбране Ваљево и Лајковца морају формацијски да задужују исто наоружање?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Видите, јединице Територијалне одбране Ваљево зонског штаба то су веће јединице и приоритет у опремању тих јединица, оне су имале, ја мислим да је њих опремао републички штаб Територијалне одбране, а ми по општинама колико је

општина могла да издвоји из буџета толико смо се и опремали па смо ми дуго имали и оне пушке «М-48» војничке, па смо после имали оне полуаутоматске пушке са дрвеним кундацима и остало, значи те су јединице далеко опремљеније, далеко стручно обученије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а одговор на њено питање, да ли је то значило да војници треба исто наоружање да задужују, како гласи одговор?

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да, и из једне и из друге територијалне одбране.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па не знам ја какво је формацијско наоружање било у одредима, ја не познајем формацију одреда, материјалну формацију одреда.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Изјавили сте пред истражним судијом нешто мало другачије него данас да су Перићеви војници, неки војници имали те рукавице без прстију које сте данас помињали.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па ето кажем пало ми је у очи.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Да реците.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Пало ми је то у очи па могуће, ја сам ето тако њега запазио, могуће да је било ту још тако да је имало, могуће.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Јел постоји неки посебан разлог у војсци због чега се носе те рукавице или тек онако се носе?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па нема разлога, нема никаквог разлога.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Нема разлога?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нема.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Данас сте рекли да нисте сто посто сигурни да је Перић имао хеклер код себе, да ли дозвољавате могућност да је имао аутоматску пушку на преламање уместо хеклера, па да сте Ви погрешно видели?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па и могуће да је било то, и овај, кундак, метални кундак са преклапањем, могуће је, ипак на том одстојању на коме сам био и човек то држао у руци, ето дозвољавам себи да је то била и аутоматска пушка са металним кундаком на расклапање.

Адв. ЈАСМИНА ЖИВИЋ: Хвала, ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље има ли питања? Браниоци, нема нико? Изволите.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Само два кратка питања молим Вас. Адвокат Гордана Живановић. Данас сте одговорили на питање тужиоца чуо сам, да сте чули да у селу постоји неки одред «Душан Силни», тужилац је прокоментарисао у то време сте чули, а ја Вас само молим да

ми кажете да ли можете тачно да определите у ком времену сте чули за постојање одреда «Душан Силни», пошто сте доста неких ствари чули, везано за време Вашег доласка, време Вашег боравка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па он је данас на питање тужиоца ја мислим то појаснио, јел тако? Јесте рекао је да је тамо кад је био чуо.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време, да. А шта јел Вам треба тачно дан или како?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: У време боравка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Време боравка, на питање тужиоца то је појаснио.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Аха, добро, хвала.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да носе назив неки «Душан Силни».

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Хвала. Е онда бих ја само замолила, спомињали сте неки састанак који је организован сутрадан након доласка пуковника Димитријевића, па сте позвани на тај састанак Ви, ваши, ваше вође из чета, јел сам ја то добро пратила, четовође.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Четовође командири чета.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Дабоме, командири чета дабоме и рекли сте нам да је ту било још неких лица, односно да је на тај састанак позван и командант чете тенковске јединице, јел тако?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја колико се сећам да је био и тај, тај Јоца на састанку.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Јоца. Да ли бисте били љубазни да ми кажете јел имао неки чин тај Јоца, да ли се сећате?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па командир чете је био, имао је сигурно чин, пазите нису се некако, углавном нису ни носили људи чинове, у то време можда је био поручник по чину.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Није Вам познато?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није ми познато.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли бисте.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Сигурно старешина, резервни официр је био.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли бисте били љубазни да ми кажете кад је тај састанак био, јел се сећате датума?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па ето, био је тад кад сам потпуковника Димитријевића ја први пут видео.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ја негде ценим 15.-ти?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па тако, он је, он је заноћио ту па онда ујутру смо се срели.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте се након тог састанка још увек, још неки пут видели са овим господином Јоцом, односно овим из тенковске јединице?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па Јоца, да он је био у саставу чете, па јесам сигурно да сам се, док сам, пазите док сам обилазио ту чету где су били ти тенкови он је био са својим људима и с тим људима сам се ја виђао, поздрављао и то није ништа спорно било да се цигарета запали да се људима понуди.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Е добро, да ли знате кад, у ком времену?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па за то време док су били ту.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А да ли знате кад су отишли?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па рекао сам мало пре, не могу ја сад, да ли је то 3, 4, 5 дана било, не знам, углавном знам да нам је било тешко кад су хтели да пођу и уплашени смо били, желели смо да остану ту да се задрже.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Колико дана пре Вашег одласка?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па ето можда 4 – 5 дана, можда и 5 дана пре, пошто сам тамо био од, пошто смо били опет од 11. до 20. колико је то, то је 9 – 10 дана, то је то време.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: 9 – 10 дана?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да, укупно та чета где сам и ја био била је око 9, па ево израчунајмо 11. смо ушли око поднева, а 21. смо се вратили, напустили смо Ловас.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: То је 10 дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Адвокат Фурјановић Бранислава, бранилац Косијер Зорана. Ви сте били командант Територијалне одбране општине Лајковац, да ли је у Лајковачкој чети која је била у Ловасу било добровољаца?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Овај, добро, пошто сте, намерно сам ово поставила питање командант Територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није био командант територијалне одбране пошто већ кад већ тако постављате питање.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него је био командант штаба.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: То је изјавио, ево ја ћу да цитирам његов исказ у истрази « у то време обављао сам дужност».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека човек појасни шта је био, али причао је и раније да је био.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја у то време пре него што сам пошао обављао сам дужност команданта Територијалне одбране општине Лајковац, ја сам био јасан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па ја сам такво питање и поставила, значи у то време обављао сам дужност команданта чете територијалне одбране општине Лајковац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, јесте.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Јесам поставила такво питање, јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду је, разумела сам командир чете да је био, па сам интервенисала.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да је било добровољаца, коме би они потпадали?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: На то питање ја не уем да одговорим, добровољци нису могли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, да је било шта би било.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Данас је изјавио да су добровољци под Лончаром па је прецизирао «били потчињени Лончару» због чега је онда изјавио у истрази на страни 6. «да се ради о паравојним, овај, да добровољце назива као паравојне односно добровољци», да ли то значи да су паравојне снаге биле под командом Лончара?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ти добровољци, те оружане групе или како су их у то време називали те паравојне формације, оне се негде формирале тамо те групе, оне су биле под командом оног ко их је упутио у напад на Ловас, а ви њих питајте ко их је упутио и ко им је био командант.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја Вас питам Ви их називате паравојне?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Добро, можда сам рекао паравојне.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Због чега их називате паравојне?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па, ето можда та, та технологија нека се користила, то, ако сам погрешно извињавам се њима за тај назив, али ето то су били ти добровољци људи који су ставили, ставили под команду, и ето.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Само једно, сведок је у свом исказу рекао да је Ђокић дошао са неком јединицом, да ли, сад само да појасни, да ли је рекао да су то, овај, специјалне те јединице или су неки добровољци, то нам је нека дилема само?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па те вечери кад је дошао Ђокић ту ваљда је он контактирао са потпуковником Димитријевићем.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Не.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја сам схватио да су дошли, да је тај један вод дошао са потпуковником Ђокићем.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: А да ли су то добровољци или специјалне јединице?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, не, то је, рекао сам из овог одреда ваљда.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Антитерористичког, противдиверзантског, да, да?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Противдиверзантског, мислим, мислим да је то.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Добро. И сад још једно питање, да ли, да кажите.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Е, е, не тврдим али мислим да је, да је то један вод из противдиверзантског одреда.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Да ли се сећате да је у то време док сте били у Ловасу, овај, су се, били неки војници у специјалним маскирним униформама које одударају од стандардних?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па да Вам кажем у овим, у овим добровољачким јединицама, у добровољачкој јединици, не знам да ли их је било више или једна, имало је ту неколико врста тих маскирних униформи.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Не, а да ли сте учили неке војнике који имају једнообразно да их је 10, 15, 20 у некој количини ту присутних, како су биле обучене те антитерористичке, диверзантске?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па осим овог, осим, осим овог противдиверзантског одреда који су.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Како су они били обучени?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па ја мислим да су биле то маскирне униформе.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: А какве маскирне, које врсте?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Војска које носи.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Па добро војска има више маскирних униформи.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па добро ја и не знам право да Вам кажем.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Ништа.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам, не, не, ја нисам у територијалној одбрани мојој имао уопште маскирне униформе СМБ класичне.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Па добро, значи они су имали маскирне али се не сећате какве врсте су имали.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље.

Адвокат МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Када сте примили наређење од Лончара тог 10. или 11. октобра ваше јединице та љишка и лајковачка да одете на положај да браните село Ловас, да ли Вам је и шта Вам је рекао пуковник или потпуковник Лончар колико ћете бити на тој позицији?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па видите није он ништа рекао, али сам од Димитријевића сазнао да ћемо ми бити десетак дана да кажемо људима тако и да се охрабре да ћемо бити десетак дана.

Адвокат МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Значи Димитријевић када је дошао у село Ловас да ли је рекао да ћете бити десетак дана или Вам је на том састанку рекао да ћете бити десетак дана?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, ја сам рекао потпуковник Ђокић.

Адвокат МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Рекли сте Димитријевић.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није, није.

Адвокат МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Потпуковник Ђокић Вам је рекао да ћете бити десетак дана?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Десетак дана отприлике да ћемо се задржати још пре него што смо, кад смо још полази отуд идемо отприлике десетак дана нећемо дуго остати, не бојте се и тако даље у том смислу. Ја мислим, мислим да је потпуковник, пуковник Ђокић то нама рекао, храбрио нас тако.

Адвокат МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Добро, у реду, када је дошла крагујевачка јединица са потпуковником Ковачем, јел она дошла на редовну смену или је дошла зато што је Ваша јединица или неке јединице које су биле смештене у Ловасу направила неке проблеме?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Долазак те јединице нико није најавио, та јединица је једноставно дошла у то место без неке претходне најаве и није речено, схватио сам да су дошли на неко, неким редовним распоредом, тако је моје схватање било.

Адвокат МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Да ли су пре те јединице дошли припадници, да ли сте видели да су дошли припадници војне полиције и да ли сте Ви њима давали исказ, причам о периоду између минског поља и Вашег одласка, тј. појављивања крагујевачке јединице?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, никада нисам видео ни, лично ни од ког од тих припадника војне полиције али ето имао сам сазнање баш од тих људи који су били ту на пункту да је ту повремено да су долазили, неки цип, тако да је долазила војна полиција, ту су долазиле и друге старешине, официри, тим теренским возилима и остало, одлазило се, долазило се и тако, а контакте са војном полицијом никад нисам имао.

Адвокат МИОДРАГ ПЛАНОЈЕВИЋ: Хвала Вам, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље. Од оптужених, изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан свима. Госпођо председнице молио бих да питате сведока да ли је могуће да командант бригаде има директну комуникацију са командиром чете?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Могуће је, јер је чета самостална.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел увек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сад Ви не објашњавајте, даље питања, а на крају кад завршите питањима Ви ћете рећи стављам примедбу, то није тачно и тако даље.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тачно је, само која чета кад је у питању?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нећемо сад тако да разговарамо идите даље са питањима.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У реду, молио бих сведока да појасни у којем својству, ако му је рекао пуковник Ковач, је он дошао у Ловас и чега је био командант, које јединице, величина јединице, не мислим на род него величину?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуковник Ковач?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Пуковник Ковач да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не разумем питање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ковач кад је дошао у Ловас 20., рекао је сведок да је Ковач, пуковник Ковач дошао 20. у Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. А шта је гласило питање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Питање да каже ако му је саопштио човек био је командант чега јединице, чете, батаљона, бригаде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел имате та сазнања?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па немам сазнања, знам ти људи који су били са њима да су рекли да је то, ја сад не могу да се сетим, можда бригада, можда дивизија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте нешто рекли да је то територијална одбрана Краљево или тако нешто?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па да, не, не, то је ратна јединица, то је ратна јединица, то је, он је био командант нешто у рангу Лончара, знате није то територијална одбрана никаква, то није територијална одбрана. То је оперативна ратна јединица на челу сигурно командант те јединице пуковник активно војно лице, то је сила, рекао сам која има команду своју, ко има, он је једноставно дошао обратио се ту, нашао мене командира чете, ја сам њега препознао, човек није мене знао, командант, командант је те јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то је био активан састав војни?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Активни, ратна јединица, ратна јединица, да, да, све активне старешине у команди, све активне старешине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није био резервни састав?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, не, био је пуковник активни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је сведок имао сазнање да је он имао исто у Ловасу офицере изнад себе, пуковник Ковач?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да је имао?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Старешину официра изнад себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте имали та сазнања?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није ми познато, ја сам човека срео, они су остали сутрадан иза нас, откуд знам, није био дужан да мени.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је сведок икад чуо за пуковника Младеновића.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, да ли може да објасни сведок како је могуће да један пуковник се потписује као командант места односно села Ловас, ако је био главни?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није ми јасно питање. То морате питати њега.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, добро. Обзиром да је сведок данас наглашавао да се углавном кретао тамо у потезу гробља и то, да ли је приметио да војни багер копа нешто по гробљу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ДРАГАН ПЛАЗИНИЋ: Господине Деветак не морате стално да скидате наочаре и да их поново стављате.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јаке су ми превише, због тога. Није ми дозвољена шпага, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можда му треба да прочита. Изволите.

Опт. ЛЈУБАН ДЕВЕТАК: Није ми шпага дозвољена, једино ако председник суда ми потпише, ону знате што висе наочаре. Молио бих сведока да каже ако се сећа 11. вече ко је још спавао с њим код породице Велимировић?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја мислим нико, сам сам спавао.

Опт. ЛЈУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је спавао Продановић Ђуро?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Опт. ЛЈУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је спавао Деветак Љубан?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Рекао сам колико се сећам нико није спавао.

Опт. ЛЈУБАН ДЕВЕТАК: Јел дозвољавате да се не сећате?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Дозвољавам да се не сећам.

Опт. ЛЈУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Сведок је данас изјавио да је након пар дана почела јединица да узима храну у тој кухињи коју је неко тамо организовао није ни важно, па бих га молио да каже ако се сећа с ким је он договарао то спремање хране?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па ја сам рекао да сам био код тог позадинског обезбеђења на вези са руководством месне заједнице и ту је договорено да се припрема та храна, отвара се кухиња и може се војска хранити, ја мислим да се та војска и хранила ту у кухињи и то је посао позадинског обезбеђења.

Опт. ЛЈУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је сведоку познато ко је набављао, обезбеђивао ту храну?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није ми познато.

Опт. ЛЈУБАН ДЕВЕТАК: У чијем објекту је била кухиња?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па колико знам и знам да је командир чете искључиво одлазио по ту храну, баш из безбедносних разлога, рекао ми је да одлази у зграду у двориште земљорадничке задруге.

Опт. ЛЈУБАН ДЕВЕТАК: Спомињао је сведок данас печење хлеба, јел се сећа да је био проблем да не може пекара да пече и за војску па је он обезбедио за војску хлеб?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не сећам се.

Опт. ЛЈУБАН ДЕВЕТАК: Ни тога се не сећаш?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Питање је било отварање пекаре, почетка рада пекаре, и тако, а иначе да сам ја обезбеђивао, ја нисам.

Опт. ЛЈУБАН ДЕВЕТАК: За војску своју нисте обезбеђивали хлеб?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Опт. ЛЈУБАН ДЕВЕТАК: Ко је обезбеђивао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: На том месту се добијала и храна и хлеб, ту се добијало у тој кухињи све.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ко је вршио склањање тог кукуруза што је спомињао да му је сметало јединици?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па нешто смо ми одмах ту испред првих положаја ми смо то сасекли, не ми, припадници територијалне одбране да би смо имали овако преглед и колико мислим да једног дана тенк ту мало прогазио то да обезбеди да имамо видљивост бољу да не би било изненађења из тог кукуруза.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па јел се не сећате да је то радио комбајн задружни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не одговарајте на питање.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не ја питам, јел се не сећа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажете јел се не сећате да.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не. Нисам видео комбајн, нисам, ја нисам видео комбајн, могуће да је неко видео, ја комбајн нисам видео.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел се сећа сведок војници или резервисти на исто мислимо јел тако, из љишке јединице, са чијом дозволом су одлазили у Шид да телефонирају, да се јаве породици у Љиг?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: То не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: То не знам, то ћете морати питати њих, командира чете.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Како да питам командира чете кад сте рекли да нису дозволе постојале?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па зато питајте њега, ако нису постојале како су ишли.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тог 11. кад сте рекли да сте затекли тамо нас на челу са мном на састанку јел можете да се присетите да смо се на улици упознали баш испред те зграде?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И да сам Вам се ја представио ко сам, шта сам.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, ја сам рекао, ја сам рекао како смо се упознали.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А Ви нисте знали за чега су ове вреће и за чега су униформе?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па рекли сте вреће да вам требају за сахрањивање тих погинулих ја сам схватио да је то приликом напада самог да је ту било жртава, тако сам схватио, нисам се упуштао нити сам питао, а униформе не знам ја зашто сте Ви тражили униформе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А нисам Вам ја у тој «Лади» успут испричао да има мртвих?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није то ни била «Лада», није то ни била «Лада» то је транспортер први пут сам сео у транспортер и то је дрмало, тресло и тако, одлично се сећам баш тог, тог одласка и.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А како сте могли наручити тај транспортер кад нисте имали везу са Лончаром?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па претпоставио сам да сте Ви били у вези и да сте ми предложили да пођемо код Лончара, да сте имали везу и да је он послао тај транспортер, нисам ја.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, а ова одела су требала за Вашу чету нису сви војници били обучени, јел тако?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: За чету у којој сам ја био?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па таман посла, ми смо пошли формацијски.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па Ви сте тражили одела, нисам ја.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не. Што ће мени, што ће мени униформе, ми имамо ону униформу «М-75» то је нешто још квалитетнија од оне, оне дебеле униформе СМБ и тако, није уопште, ми смо чак у позадинском одељењу имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате да објашњавате, значи униформе нису биле за Вашу чету.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, имали смо и резерву увек, резерва у позадинском одељењу увек је резерва постојала и оружје и муниције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи нисте никакве униформе Ви добијали од Лончара за припаднике ваших тих резервиста.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ма таман посла.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је сведок знао да је тог момента кад је дошла крагујевачка та јединица да је истог момента ова друга гардијска из Товарника на челу са, тада је ипак био потпуковник Лончар, мањи чин него његов командант, овај, напустио исто Ловас, Товарник као и ви Ловас?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Молим Вас поновите још једном питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнање да кад је дошла, кажете овај активни официр.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ковач да је у исто време у другој бригади овај Лончар напустио и он то своје командно место?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па мислим да јесте јер није никог било у Товарнику више.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да вас испрати?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Колико знам да смо обавештени били да ту није више постојала команда, да се преместила команда Лончарева и тако да једноставно нисмо се јављали тој команди него смо, то нам је неко рекао, да ли је неко од ових наших из зонског штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви кад излазите из Ловаса не свраћате у Товарник да разговарате са Лончаром.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не свраћамо, да, неком нам је рекао да, неко нам је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да му се евентуално јавите?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Тада нисмо свраћали, неко нам је рекао да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Право сте ишли за?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: За Ваљево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је сведок схватио да су сви протерани због стања и у Товарнику и у Ловасу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумете питање?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте схватили да сви ви који одлазите у то време сте отишли због стања.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У Товарнику и у Ловасу.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не и тврдим да наша чета није због тог стања отишла, да нисмо протерани како он каже, за остале не знам, за ове две чете тврдим да не, него смо отишли редовна смена како нам је речено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо председнице ја сам у својој изјави, господин Вељовић је једини официр којег сам ја хвалио као озбиљног, озбиљног и одговорног и јако сам се данас изненадио његовим сведочењем, овај, нисам просто могао да верујем, зато немам више питања и овај молио бих да седнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само да вас суочим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не желим, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то што не желите суд ће да констатује.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши СУОЧЕЊЕ између сведока Градимира Вељовића и оптуженог Љубана Деветака, а на околности:

- *да ли је у селу Ловас била заведена војна управа,*
- *да ли је сведок Градимир Вељовић био командант села у време док је боравио до 14. октобра 1991 године,*
- *да ли је руководио састанцима, издавао дозволе, регулисао живот и рад у селу односно ко је руководио цивилном и војном влашћу у селу.*

Констатује се да је оптужени Љубан Деветак изјавио да не жели да се суочава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли даље питања?

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добар дан свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добар дан господине Вељовићу.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Добар дан.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли Вам је познато господине Вељовићу какве су биле боје пропуснице у то време?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам пропуснице видео нити су ми познате боје пропуснице.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Оне које сте лично добили од господина Лончара на руке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је човек да није видео, према томе не морате Ви да сведочите, после можете да ставите примедбу.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Може касније, добро. Да ли сте Ви лично издавали војне дозволе или пропуснице, а такође и ваши командири чета Лукић и овај Гавриловић из љишке јединице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је одговорио на моје питање.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не. Добро. Да ли сте Воркапић Милораду бланко издали пар пропусница, а да сте му накнадно тражили списак лица којима је издата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу, човек одговара да никакве пропуснице није издавао.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не зна човек уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна, према томе Ви сад можете да ређате неке људе којима је издавао, није издавао, он каже да није издавао и ту је сад крај приче везано за тај део.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, добро, хвала. Да ли су ваши војници из чете ваше на излазу из Ловаса водили евиденцију лица која улазе-излазе из села Ловас, мислим доле на пункт онај у долу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Никакве писмене евиденције нису вођене.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: То није тачно, али добро. Да ли Вам је познато ко је издавао свако вече лозинку и одзив за полицијски час од 11.10 до 19.10.1991. године?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: За цело подручје села Ловас?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не знате за то. Колика је раздаљина од станице милиције до куће Велимировић Боже?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је, одговорио је на моје питање да је 30-ак метара.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Тако се сећам.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли Вам је познато да на пункту војном у Товарнику и Шиду где су били инсталирани не може проћи нити једно лице без војне пропуснице на којој се осим имена и презимена налазило возило са којим се лице креће, наоружање и печат војне поште, да ли Вам је то познато?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није, јел нисам ни ишао у то време.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Никад нисте отишли до Шида?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: До Шида не.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли сте имали канцеларију у месном уреду, једна просторија поред просторије где је био председник месне заједнице Продановић Ђуро?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не. Први пут сам ушао у месну канцеларију код потпуковника Димитријевића и ништа више, у зграду месне заједнице, у ствари канцеларије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел имао потпуковник Димитријевић ту неку канцеларију?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па не знам, ја мислим да је он ту спавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спавао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: У некој од тих канцеларија, а да ли је то канцеларија, па мислим није имао потребе ни он да има канцеларију, шта ће њему канцеларија нема команду, нема, шта ће човеку канцеларија.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли сте имали некаквих санкција због одбијања извршења задатка 10.10.1991. од стране, значи наређења Лончар Душана који вас је упутио у село Ловас, да ли сте претрпели неке санкције?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па не знам које наређење нисам извршио, једино што то вече нисмо пребацили чету до, до овамо до те економије, друга.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је наређење било господина Лончар Душана?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Јесте.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је могуће такво понашање у тада, у тадашње време у јединицама ЈНА?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па човек је објаснио да није отишао увече у Ловас него ујутру.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ујутру. Проценио сам.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Али је добио наређење у току ноћи.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Јесам добио, проценио сам, људима рекао, у ствари командир чете и ја, ја сам им рекао ја сам спреман боље да сутра мене обесе једног него 100 вечерас нас да страда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и ујутру сте отишли?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ујутру, ујутру смо отишли.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Врло битно али добро. Ево само да појасним везано за ове примедбе, за пропуснице пошто човек не зна да му кажем само да, пошто су су то време биле војне, значи пропуснице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта читате то?

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не, не читам него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па реците стављам примедбу у делу рекао је тако, а тачно је овако.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Стављам примедбу у делу, јесте. Стављам примедбу везано за пропуснице значи које се односе у то време које су издавале војне структуре, а ради се о пропусницама које су, једне су биле беле боје, значи то су дневне биле, зеленкасте боје то су биле седмодневне, а црвене боје то су биле сталне пропуснице, тако да господин то не зна, али вероватно је знао у то време.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам знао.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: То је то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши суочење између оптуженог Милана Девчића и сведока Градимира Вељовића на околност:

- *да ли је у селу Ловас била заведена војна управа,*
- *да ли је сведок Градимир Вељовић био командант села, увео полицијски час, издавао дозволе и био обавештаван о малтретирањима и убиствима као што је у својој одбрани тврдио оптужени Девчић.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, окрените се један према другом, чули сте шта је он у својој одбрани изјавио да сте и Ви били тамо главни до 14., а од 14. Димитријевић.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јел требам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви њему и он вама само немојте молим вас обојица у исти глас.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Господине Вељовићу да ли је била заведена војна управа?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не. Није ми познато. Не.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Лажете господине Вељовићу, то Вам одговорно тврдим да лажете, били сте на ратиштима, био сам и ја, и знам како је било свуда тако је било и у Ловасу и то не можете ми причати о томе ништа, а то ће вештаци да утврде

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја, то је мени прво, ја Вама нећу рећи то што сте Ви мене рекли.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па ја ћу Вама казати зато што лажете.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Него нисте у праву, не говорите истину. Добро, то је Ваша ствар.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово што сте причали да је човек тамо био командант села.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Јесте био је командант села, био је, питао се све, значи војне структуре, значи све, све јединице, значи и љишка и ваша лајковачка јединица и територијална одбрана и полиција су подлежали под вама, зато сам и рекао полицијски час је, значи уведен, ваша је то одлука била, да ли вам је то Лончар наредио или није, у Товарнику је тако било, било је у Ловасу, било је на сваком, значи месту је проглашена војна управа тако да.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није тачно, нити ми је познато шта значи војна управа уопште тај термин војна управа ми није познат, шта је војна управа и није тачно и ако је, ако је ко требао да заводи полицијски час, зна се ко заводи, полиција заводи полицијски час.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: А коме полиција потпада у ратном стању молим вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте да он одговори, сачекајте да сведок одговори на ове наводе и?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Потпада ономе који је формирао ту полицију и који је дао задатак.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Господине Вељовићу Ви сте били на терену, Ви сте човек са терена, јел тако, били сте у органима унутрашњих послова да ли је Вама познато коме потпадају органи унутрашњих послова у ратном стању?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не морате то, ја нисам рекла да се на то суочите, зашто Ви сад.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па ко је био упознат у то молим Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто бежите, па рекли сте да је он човек био командант села.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па јесте он је био, јесте, јесте, ја сам то рекао и стојим при томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте њему тамо реферисали, односно Љубан Деветак.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Стојим при томе да сте Ви господине Вељовићу били до 14. управник командант, управник места, после 14. је био господин Димитријевић и то одговорно тврдим.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није тачно и ја тврдим одговорно да није тачно ни за мене ни за Димитријевића.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Лажете господине Вељовићу, лажете и лажете да нисте имали канцеларију своју у месној заједници, имали сте, доћи ће неко други ко ће да потврди.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Није тачно. Може ако сте неког инструисали.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Нема никаквих инструкција него је то тако.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Видим ја ту изјаве поједине како се подударају, све ми је јасно.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Господине Вељовићу има вештак који ће то да утврди.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: У реду, у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може то вештак да утврди то је фактичко стање и вратите се на.

Опт.МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, ја причам о војним стварима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мене не интересује како је било по правилима службе него тамо. Добро, даље има ли неких питања. Николајидис изволите.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Та војска, тај пункт што је био на улазу, излазу из села.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Оппростите молим Вас, нисам чуо како се зовете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не чује, немојте да галамите.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Николајидис Александар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оптужени Александар Николајидис.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Та војска ваша што је стајала на улазу – излазу села, за шта је служила, тај пункт?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па рекао сам ја да је војска организовала одбрану села.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Тај пункт на путу, на улазу, излазу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Евентуално контролу, контрола ту, контрола уласка-изласка.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Како су, по чему је знала ког да пусти, кога не?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па знали су, ко год изађе од јединица види старешина никог нису легитимисали, изашла је јединица или број људи, вратио се број људи, људи се нису уплitalи много у то.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А појединачно како је знала кога да пусти кога да прими?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па ти који су излазили из села углавном видели су ко је изашао тај се враћао и нису ту постављали питање.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: На препознавање значи?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: На препознавање.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Упамти ме кад одем и ја се вратим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Овај, то пуцање што сте рекли, добровољци су пуцали по селу да је узнемиравало вашу војску, изјавили сте и да је ваша војска пуцала и да сте ви имали страх да ће да потроше сву муницију колико је пуцано, да ли мислите да је и то шенлучење што је радила ваша војска?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па да Вам кажем из страха су људи ноћу пуцали ван села, не у селу, него ван села.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је то неко у селу знао зашто ви пуцате, да ви пуцате из страха?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па знало се из превентиве то је, из страха.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: А добровољци су пуцали да би шенлучили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте се директно обраћати, преко суда.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: То, овај, тај обод села што су они чували, шта им је било речено у случају да неко наиђе оданде према селу, шта је тој војсци он наредио, шта да ради?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нисам ја наредио, али то је задатак, наредио да се брани село, да се пуца, да се отвара ватра, да се не дозволи тим групама да уђу у село, ето то је задатак био, сто пута сам то рекао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли знате када сте тамо били и ту на ободу села, да ли знате да је испред вас минирано, да су људи копали и минирали то, а ви сте стојали и гледали и ништа није предузето?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не. Нисам уопште знао ни за какво минирање испред села, ја сам рекао то и мало пре.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Рекли сте да до 12.-ог, 13.-ог више не контактирате са Лончаром, да не стижу никакве наредбе, да ли је могуће да цела јединица ваша нема никакве потребе да се њему обрати, да вама нешто треба? Сто и нешто људи и вама ништа не треба?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па требало је, кажем, како да не, ми смо се хранили, него чисто кад је дошао потпуковник Димитријевић е ту, тај контакт између руководства и јединица наших он је то обављао човек, не као командант, никакву командантну дужност он није имао.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Ви сте имали 100 људи тамо?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Да ли је могуће да за десет дана вама ништа не треба од Лончара?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па шта.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Немате никакве потребе?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па нисмо, имали смо муниције, имали наоружање, имали те опреме, нисмо контактирали ништа.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАЈИДИС: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, завршили смо значи. Иначе морамо да напуштамо судницу. Па ја Вас нисам ни видела, мало пре нисам разумела, нисте дизали руку.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Господине Вељовићу, да ли знате где је Бадњара тамо у оном делу и да ли сте чули за ту, тај објект Бадњара?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не знам, није ми познато.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не знате.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Стварно Бадњара није ми познато.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Хвала лепо. Да ли се сећате, да ли су војници из ваших чета ТО, овај, Лајковац и Љиг имали тзв. пионирски алат или ашовчиће по формацији?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па ја, мислим да сваком војнику припада и ашовчић, то је стрељачка.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: И у територијалној одбрани?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: И у територијалној мислим, мислим да су имали, мислим.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не тврдим, не тврдим, али не знам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, сад ово следеће питање није ни важно.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Или су инжињеријски водови.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Која је од ових јединица, од ових двеју чета била размештена на оном правцу тамо тзв. ка викендици, значи гробље тамо, па онај источни део села?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Лајковачка чета је држала онај део када се пролази поред задруге па се спушта доле низ брдо и до краја одатле, ту је био један вод и онда се простирао према улазу у село Лајковац кроз до.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: У село, село?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ловас, око Ловаса, а команда чете и тај први вод је био кроз, значи то је једна улица, овамо се силази и ту је један вод, а на супротној страни те улице, на крају улице ту је био први вод и значи тај део, тај полукруг затвара.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да ли је то било изнад, изнад долине, овај, на западу села тај први вод? Није?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Мислите тамо иза задруге јел?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да, да.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па тамо чим се спусти доле, одмах ту на углу, ту је био.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, добро, то није важно, уопште није важно. Да ли Вам можда нешто значи име Седлак Радо или Рада или тако нешто?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, ништа?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, хвала. Да ли Вам нешто значи име Марија Попучак?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, ништа, добро. Нешто бих мало стручно сада, да ли ми можете рећи на којим даљинама се, овај, најбољи резултати са аутоматском се постижу? Да ли се сећате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са, са?

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Са аутоматском пушком?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па негде до 700 метара, ја мислим тако нешто.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: До 700 метара, добро, хвала. Да ли сте у селу, обзиром да сте ишли кроз село, да сте обилазили тамо положаје и тако даље, често виђали војна лица посебно виших чинова и да ли су они контактирали са Вама?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Рекао сам да сам чуо од мојих људи да су улазили у село, чак и та војна полиција са возилима и да је било и других официра, али да нико од тих људи није контактирао са мном.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нико, добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули ским ти људи контактирају? Дошли ту у село, ским контактирају?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Шта је њихово интересовање немам појма, откуда знам.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Од кога сте добили задатак да се спремите за примопредају објеката у селу Ловас и то пуковнику Мирку Ковачу или Николићу, пуковнику Николићу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па искрено да Вам кажем ја се не сећам задатка неког.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ти људи су дошли, представили се, дошли да нас замене, да је неко издао задатак ја се не сећам да је неко издао задатак.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро. Да ли можда се сећате имена Слоба Иванковић?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, хвала. Да ли су из ваших јединица, условно речено Ваше јединице, условно речено, значи ТО Љиг и Лајковац патролирале ноћу селом?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не, нису, добро. Да ли су сви војници ван ових двеју јединица имали аутоматске пушке?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја мислим да јесу, то је било формацијско наоружање.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Па било је формацијско наоружање али нису сви имали то наоружање али добро.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нешто смо из других чета попуњавали кад смо полазили и тако.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Нема везе. Да ли се сећате да ли је неко из ових ваших јединица имао, овај, вишка тог наоружања са собом, аутоматских пушака?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не сећам се, можда је у позадини чете било две-три пушке у резерви јер смо увек имали неку резерву, ви знате да то 10% иде резерва углавном свега, тако, можда је нешто у позадинском одељењу било, ето чувало се.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Да. Господине Вељовићу да ли сте можда, да ли је можда неко из ваших чета позајмљивао неке аутоматске пушке тамо у селу Ловас?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Није, добро. Господине Вељовићу, на који начин сте обезбеђивали међупростор између јединица обзиром да нисте могли све то да затворите?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па ето, ја се сећам баш једног случаја кад сте нам Ви помогли тамо дали нам идеју за неко постављање неких оних конзерви сећам се и тако канапа некога.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, добро то није важно. И само још ово питање кад сте се, кад сте се превозили назад како сте се превозили, да ли сте у једној тури, да ли сте и докле сте ишли да ли сте

ишли до Товарника па од Товарника после за Љиг или како сте ишли, молим Вас?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да Вам кажем, ја колико се сећам ми смо до Товарника пошли овим камионима сећам се одлично тога господина Воркапића за кога сам мислио да је тај командир ТО, возио је један камион то је онај велик ФАП неки, то је било то возило, наше возило је било је још неколико возила до Товарника, е ту смо прешли у аутобусе, сећам се да су дошли аутобуси.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: И даље?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: И да смо ту извршили смотру свих људи у смислу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Димитријевићу пређите на нека битнија питања још мало па морамо да напуштамо судницу.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Добро, хвала, хвала лепо, само још једно питање. Да ли су била војна возила поред тог камиона, још да вас превезу?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не сећам се да су била, не сећам се.

Опт. МИОДРАГ ДИМИТРИЈЕВИЋ: Не сећате се. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Па ја кад кажем јел има неко питање мислим да идете редом, хајдете, хајдете. Постоји неки ред и нико се не јавља, видим задњи оптужени се јавио и изволите.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добар дан. Ја се извињавам, ја сам после господина Димитријевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам разумела мало пре кад ви да хоћете.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Дарко Перић, да убрзам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Добар дан.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ко је претпостављени Лазићу у ТО Лајковац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, ко је претпостављени?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Лазићу, командиру чете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ком Лазићу?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Лукићу пардон, Лукићу.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Командант, комадант Лончар, комадант Лончар.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: У Територијалној одбрани Лајковац? Какве везе има.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: У општини Лајковац?

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Да.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Да, да, ја, ја сам комадант Територијалне одбране општине Лајковац.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Значи Ви сте му претпостављени?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: У Лајковцу.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: У Лајковцу. Кад престаје Ваша претпостављеност њему?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Престаје оног тренутка кад сам одређен да му будем ту ето као стручно лице у јединици.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Ко Вас је одредио да будете стручно лице?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Потпуковник Ћокић. Пуковник Ћокић.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Какве он везе има са.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Он је комадант, комадант зоне.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: На почетку суђења били сте одморнији изјавили сте ја сам донео одлуку да у Ловас одем ујутру па макар ме стрељали, јел сте ли Ви донели одлуку?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не, не, рекао сам ја командире чете сам предложио.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: А рекао сам људима.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Не, рекли сте тачно на почетку ја сам донео одлуку да сутра ујутру одемо у Ловас па макар ме и стрељали.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Рекао сам људима нећемо да идемо, нећемо да идемо, у договору са командиром чете, боље мене сутра.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Што би Вас стрељали ако Ви немате одговорност?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Угасите тај микрофон не чујем.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Шта имате Ви ако он командује, што би Вас стрељали?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Ја сам њему ту стручна помоћ, ја човеку помажем.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: То ми је јасно, него само.

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: И да не би човек направио, гора би глупост била да смо пошли и да смо изгинули ту вече, то стотину људи, него што смо остали, ако би неког окривили нек окриве Вељовића, нема везе, битно да су људи остали живи.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Господине Вељовићу проблем је само што се овде у овом процесу помиње питање те стручне помоћи, ко је код вас у Територијалној одбрани Лајковац распоређен на радно место пружања стручне помоћи?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нема то радно место.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: А нема, ни по ратној формацији ни по мирнодопској?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Нема.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Добро. Следеће питање, да ли знате како изгледа шкорпион?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па шкорпион не знам, шкорпион не знам.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Јел знате да ли формацијски комадант одреда противдиверзантске чете дужи шкорпион?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Не знам, па не познајем ту муницију.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Знате ли да је он сличан као и хеклер само што му кундак се прелама нагоре, а хеклеру се враћа?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Врло је могуће, ја сам рекао, исправио сам се, учинило ми се да је, учинило ми се да је имао Дарко хеклер, али прихватам да је тај шкорпион, не знам како изгледа шкорпион.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Можете ли само да ми кажете ко Вам је рекао моје име тамо кад сте били пошто се ми лично нисмо упознали, ко је тај ко ме је знао?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па неко ми је показао то је Дарко комадант одреда, стварно не могу ја сад да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доста, Деветак.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Следеће питање, двапут већ не можете да кажете Лукић који има чин, не можете, дозволите, не можете да се сетите да ли је господин Мрдак тужилац или не, а он је био у истражном поступку, не можете да се сетите много детаља, а сећате се мог имена, никад се упознали нисмо и неко Вам је преко улице овако рекао оно је Дарко у некој групи војника, мало ми је то нелогично, јел можете да ми појасните?

Сведок ГРАДИМИР ВЕЉОВИЋ: Па ето пошто сте дошли, пошто је ваша јединица била ту, тако неко ми је рекао и баш привукло ми пажњу, ето Дарко, нисам знао Дарка, значи он је на челу те јединице у том смислу, није ништа посебно, а за господина тужиоца то да смо се видели пре или не нисам гледао у човека гледао сам у истражног судију, ја се извињавам Вама стварно, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ДАРКО ПЕРИЋ: Немам више питања.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес се прекида у 14 часова и 45 минута и биће настављен дана:

*18. децембра 2008 године ,
са почетком у 09 часова и 30 минута.*

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

ВРЗ 0330